

1961

ΦΛΟΥΣΤ

ΔΡΑΜΑ ΛΥΡΙΚΟΝ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ.

Ποιηθὲν μὲν Γαλλιστὶ ὑπὸ τῶν
JULES BARBIER καὶ MICHEL CARRÉ

Τονισθὲν δὲ ὑπὸ τοῦ
CH. GOUNOD

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Π. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,
ΤΥΠΟΙΣ ΕΠΤΑΛΟΦΟΥ.

1869.

ΠΡΟΞΩΠΑ.

ΦΑΟΥΣΤ.
ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.
ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.
ΒΑΓΝΕΡ.
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.
ΣΙΒΕΛ.
ΜΑΡΘΑ.

Σπουδασταί, Στρατιῶται, Χωρικοί, Νεάνιδες, Γυναῖκες προβεβηκυῖαι κτλ.

Ἡ σκηνὴ ἐν Γερμανίᾳ.

ΦΑΟΥΣΤ

ΔΡΑΜΑ ΛΥΡΙΚΟΝ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ,

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΜΕΛΕΤΗΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ὁ Φάουστ μόνος. Ἡ λυχνία του ἐγγίζει νὰ σβεσθῇ. Κάθηται ἐνώπιον τραπέζης πλήρους περγαμηνῶν. — Βιβλίον τι μένει πρὸ αὐτοῦ ἠνεωγμένον.

Εἰς μάτην ἀγρυπνῶ ἐξετάζων τὸν φύσιν καὶ τὸν δημιουργόν. Οὐδεμία παρήγορος φωνὴ καταβαίνει εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἐπὶ μακρὸν ἐν θλίψει καὶ ἀπομονώσει ἐμόχθησεν ἡ ψυχὴ μου, ὃ ἐν ἐμοὶ σπινθὴρ οὗτος τοῦ θεοῦ πνεύματος δὲν ἠδυνήθη εἰσέτι νὰ ὑποτάξῃ τὸν ἀσθενῆ τούτον ἄργιλον. Οὐδὲν γνωρίζω, οὐδὲν πιστεύω... οὐδὲν, (Κλείει τὸ βιβλίον καὶ ἐγείρεται. — Ἡ

ἡμέρα ἀρχίζει ν' ἀνατέλλῃ). Ὁ Οὐρανὸς ὠχρῖα!
 — Ἐνώπιον τῆς νέας αὐγῆς ἐξαφανίζεται ἡ σκο-
 πεινὴ νύξ!.. ὦ θάνατε! σπεῦσον νὰ μὲ κρύψῃς
 ὑπὸ τὰς πτέρυγας σου. (Ἀρπάζων φιάλην ἐκ
 τῆς τραπέζης). Ἄλλ' ἀφ' οὗ οὗτος μὲ ἀπιφεύγει,
 διατὶ ἐγὼ δὲν τρέχω πρὸς αὐτόν, . . . Χαῖρε,
 τελευταία μου ἡμέρα! Φθάνω εὐχαρίστως εἰς τὸ
 τέρμα τοῦ σταδίου μου! Καὶ διὰ τοῦ ποτοῦ τού-
 του καθίσταμαι ὁ μόνος κύριος τῆς τύχης μου!
 (Χύνει τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης ἐν κρυσταλ-
 λίνῳ κυπέλλῳ. — Καθ' ἣν δὲ στιγμήν πλησιάζει
 αὐτὸ πρὸς τὰ χεῖλη του ἀκούονται ἔξωθεν φω-
 ναὶ νεανίδων).

Χορὸς Νεανίδων.
 Μὴ τ' ὄμμα σου κλείρῃς,
 Παρθένε νωθρά.
 Ὁ Φοῖβος χαίρει
 Τὴν γῆν χαιρετῖα.
 Τῶν ῥόδων τὰ μῦθρα
 Ἡ αὖρ' ἀφαιρεῖ,
 Ἰσμάτων ἢ λῦρα
 Τὰ ὄρη πληροῖ.
 Παντοῦ εὐπροσούνη,
 Βίρηνη, χαρά.

Τὰ πύρινα τείνει
 Ὁ Ἔρωσ πτερά.
 Καὶ φλέγει καὶ καίει
 Ἐνῶ ἐν βοῇ
 Ὡς χεῖμαρρος ῥέει.
 Καὶ φεύγ' ἡ ζωή.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ματαία κραυγὴ τῆς ἀνθρωπίνου χαρᾶς, φύ-
 γε . . . ἀπελθε ἀπ' ἐμοῦ! Ποτήριον τῶν πάπ-
 πων μου, ὅπερ τοςάνις μέχρι τοῦδε ἐπληρώθης,
 διατὶ τρέμεις ἐν τῇ παλάμῃ μου; (Φέρει ἐκ νέου
 τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη του).

Χορὸς Ἑργατῶν.

Εἰς τοὺς ἀγρούς μᾶς κράζει ἡ πρωτὴ. Ταχεῖα
 φεύγει ἡ χελιδὼν. Τί πλέον μένομεν; ἄγωμεν
 εἰς τὸν ἀγρὸν· σπεύσωμεν πάντες νὰ ἐργασθῶ-
 μεν. Ὁ οὐρανὸς εἶνε γαλήμιος· ἡ γῆ ὠραία! Ἡ
 αὐγὴ μᾶς κράζει εἰς τοὺς ἀγρούς. Τὸν διαυγῆ
 θόλον οὐδὲν ἐπισκοτίζει νέφος· εὐλογημένος ὁ
 Θεὸς, εὐλογημένος.

ΦΙΟΥΣΤ.

Ἄλλὰ τί δύναται δ' ἐμὲ ὁ Θεός; Ἄρα γε
 θέλει μοὶ ἀποδώσει τὸν ἔρωτα, τὴν νεότητα καὶ

SISMANOGLIO

τὴν πίστιν; (μετὰ μανίας.) Κατάρρα ἐφ' ὑμᾶς, ὧ ἀνθρώπινοι ἠδοναί, κατάρρα εἰς σᾶς, ὧ δεσμοί, οἷτινες μὲ συνδέετε μετὰ τῆς γῆς. Ἐπικατάρρατος καὶ αὐτὴ ἔτι ἔστω ἡ ἐλπίς, ἣτις συμπαρέρχεται μετὰ τῆς στιγμῆς. Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, ὄνειρα τοῦ ἔρωτος, τῆς ματαιοδοξίας καὶ τῆς τιμῆς. Ἐπικατάρρατος ἔστω ἡ ἠδονή, ἡ ἐπιστήμη, ἡ προσευχὴ καὶ ἡ πίστις! Ἐξήντηλθθη πλέον ἡ ὑπομονή μου. Πρὸς ἐμὲ, Σατάν, πρὸς ἐμέ.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Φάουστ καὶ Μεφιστοφιλής.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (ἐμφανιζόμενος).

Ἴδου ἐγὼ ἐνώπιόν σου· διατί ἐκπλήττεσαι; Μακρόθεν ἤκουσα τὴν φωνὴν σου. Φέρω τὸ ξίφος περὶ τὴν ὀσφύν, τὸ πτερὸν ἐπὶ τοῦ πέλους, ἔχω πλήρεις τοὺς θύλακας καὶ πλούσιον μανδύαν. Ἀληθῶς δὲν σοὶ φαίνομαι ὠραῖος ἱππότης; Λοιπὸν, δόκτωρ, τὸ ἐπιθυμεῖς; Ἀλέησον· μήπως μὲ φοβεῖσαι;

ΦΑΟΥΣΤ.

Ὅχι.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Μήπως ἀμφιβάλης περὶ τῆς ἰσχύος μου;

ΦΑΟΥΣΤ.

Πιθανόν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Λοιπὸν λάβε πείραν αὐτῆς.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἔρρε εἰς κόρακας.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Λοιπὸν εἶσαι τόσο ἀχάριστος; Μάθε παρ' ἐμοῦ ὅτι μετὰ τοῦ Σατανᾶ ὀφείλεις νὰ φέρησαι λίαν εὐγενῶς. Δὲν ἦτο βεβαίως ἀνάγκη νὰ μὲ καλέσης τόσο μακρόθεν διὰ νὰ μοῦ δείξης ἔπειτα τὴν θύραν!

ΦΑΟΥΣΤ.

Καὶ τί δύνασαι ἄρα, τί δύνασαι νὰ πράξης ὑπὲρ ἐμοῦ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Τὸ πᾶν . . . ναι, τὸ πᾶν. Ἀλλ' εἰπέ μοι πρῶτον, τί ἐπιθυμεῖς; Μήπως χρυσόν;

ΦΑΟΥΣΤ.

Καὶ εἰς τί ἤθελε μὲ ὠφελήσει;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Ἄ! ἐννοῶ τί ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ σου. Βεβαίως δόξαν . . .

(8)

ΦΑΟΥΣΤ.

Πολύ ὀλιγώτερον.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Ἴσχύς;

ΦΑΟΥΣΤ.

Ὅχι· ἐπιθυμῶ θησαυρὸν περιλαμβάνοντα τὰ πάντα· ἐπιθυμῶ τὴν νεότητά· θέλω τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ὠραίας νεάνιδας· θέλω τὰς θωπείας καὶ τὰς ἐρωτικὰς σκέψεις· θέλω νὰ φλογισθῆ ἡ καρδιά μου ἐκ σφοδροῦ ἔρωτος· ἐπιθυμῶ τὴν τέρψιν τῆς καρδίας καὶ τῶν αἰσθήσεων· ἐπίστρεψον, ὦ νεότης μου, μετὰ τῶν ἀπολαύσεων σου καὶ ἀπόδος μοι τὴν μέθην καὶ ἡδονήν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Καλῶς· θέλω ἐκπληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν σου.

ΦΑΟΥΣΤ.

Καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν τί ἐπιθυμεῖς παρ' ἐμοῦ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Σχεδὸν τίποτε. Ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα νὰ διατελέσω ὑπὸ τὰς διαταγὰς σου, ἀλλὰ κάτω νὰ ὑποταχθῆς καὶ σὺ εἰς τὰς ἰδικὰς μου,

ΦΑΟΥΣΤ.

Κάτω!

(9)

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Κάτω· (παρουσιάζων αὐτῷ περγαμινὴν.) Ἐλθέ ὑπόγραψον. Τί; τρέμει ἡ χεὶρ σου; Διατί δισταζεις; Ἡ νεότης σὲ καλεῖ, τόλμησον νὰ τὴν παρατηρήσης. (Ποιεῖ χειρονομίαν. Ἀνοίγεται τὸ βᾶθος τοῦ θεάτρου, καὶ φαίνεται ἡ Μαργαρίτα νήθουσα παρὰ τὴν ἀνέμην αὐτῆς).

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἐξίσταμαι!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Λοιπὸν, τί σοὶ φαίνεται;

ΦΑΟΥΣΤ (λαμβάνων τὴν περγαμινὴν).

Δός μοι· (ὑπογράφει.)

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

(Λαμβάνων τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης μείνασαν κύλικα)

Τέλος πάντων! Ἢδη σὲ διατάσσω νὰ κενώσης τὸ ποτήριον τοῦτο, ὅπου δὲν καπνίζει πλέον ὁ θάνατος, δὲν ἀναβράζει τὸ δηλητήριον, ἀλλ' ἡ ζωὴ καὶ νεότης.

ΦΑΟΥΣΤ.

(Λαμβάνων τὸ ποτήριον καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Μαργαρίταν) εἰς ὑγείαν σου, ἀξιολάτρευτον καὶ ὠραῖον φάντασμα!

(Κενώσας τὸ ποτήριον μεταβάλλεται εἰς κομ-

)(10)(

ψόν και ώραϊον νεανίαν. Τὸ φάντασμα ἐξαφανίζεται).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Ἐλθέ.

ΦΑΟΥΣΤ.

Θὰ τὴν ἐπανίδω;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Βεβαίως.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ταχέως;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Δύθημερόν.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἔχει καλῶς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Τί ἔτι βραδύνεις;

ΦΑΟΥΣΤ.

Ναι, ἀγαπῶ τὴν ἡδονὴν καὶ τὰς ώραίας νεανίδας· ἐπιθυμῶ τὰς θωπείας καὶ τὰς ἐκ τούτων σκέψεις. Θέλω νὰ φλογισθῶ ἐξ ἀσυνήθους ἔρωτος, νὰ αἰσθανθῶ τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα. Ἐλθέ, νεότης, καὶ ἀπόδος μοι τὴν μέθην καὶ ἡδονήν.

)(11)(

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Ἐπιθυμεῖς, λέγεις, τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ώραίας νεανίδας· θέλεις ἀπολαύσει τὰς θωπείας καὶ τὸν ἔρωτά των. Ἐπιθυμεῖς νὰ φλογισθῇ ἡ καρδιά σου ὑπὸ ἀσυνήθους ἔρωτος. Θέλεις ἔχει τὴν τέρψιν τῆς καρδίας καὶ τῶν αἰσθήσεων. Ἡ νεότης σὲ προσκαλεῖ νὰ χαρῆς, ἀποδίδουσά σοι τὴν μέθην καὶ ἡδονήν. (φεύγουν.)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Η ΚΕΡΜΕΣΣΑ.

Μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.—'Αριστερὰ καπηλεῖον φέρει ὡς σύμβολον τὴν εἰκόνα τοῦ Βάκχου.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Βάγνερ, Σπουδασταί, Χωρικοί, Στρατιῶται, Νεάνιδες καὶ Προβεβηκυῖαι τὴν ἡλικίαν.

Σπουδασταί.

Φέρε οἶνον παρευθὺς

Ἐν ποτῆρι κ' εἰς ἐμέ.

Πικραὶ φεύγουν τῆς ζωῆς

Ἄνευ οἴνου αἰ στιγμαί.

ΒΑΓΝΕΡ.

Ναί, ὁ λάρυγξ ἄς βραχῆ

Μὲ τὸ νέκταρ τῶν θεῶν.

Ἐξω, ἔξω τὸ νερόν,

Οἶνον θέλει ἡ ψυχή.

)(13)(

Σπουδασταί.

Πῶμεν τὸ ἀγλαόν

Ἐοῖο νέκταρ τῶν θεῶν.

(Πίνουσι συγκρούοντες τὰ ποτήρια).

Στρατιῶται.

Ἦ φρούρια ἡ κόραι

Ἐν εἶνε δι' ἡμᾶς

Νικῶμεν, ἐκπορθοῦμεν

Κ' ἐκεῖνα, καὶ αὐτάς.

Ὅφείλου νὰ πληρώσου

Κατόπιν τὴν τιμὴν

Τῶν λύτρων, πᾶσαν τέρψιν

Ἄντλοῦσαι παρ' ἡμῖν.

Χωρικός.

Σχολάζων κατὰ τὰς κυριακὰς καὶ ἑορτὰς εὐχαριστοῦμαι ὁμιλῶν περὶ πολέμων καὶ μαχῶν. Καὶ ἐνῶ ἐκεῖ κάτω τὸ πλῆθος διὰ διαφόρων σκέψεων βασανίζει τὸν νοῦν τοῦ ἐγὼ καθήμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ὅστις ἐκτείνεται παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, βλέπω διερχόμενα τὰ πλοῖα κενῶν τὸ ποτήριόν μου.

(Οἱ στρατιῶται καὶ χωρικοὶ διευθύνονται πρὸς τὸ βῆθος.)

Νεάνιδες.

Δὲν βλέπετε, οἱ ὠραῖοι νεανῖαι προχωροῦσιν ἐκεῖθεν. Δὲν εἶνε κακοὶ διὰ σύζυγοι. Ἄς μείνωμεν ὀλίγον ἐνταῦθα.

(Ἀποσύρονται πρὸς τὰ δεξιὰ· Δεύτερον στίφος σπουδαστῶν εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνήν.)

Σπουδασταί.

Δὲν βλέπετε τὰς καλὰς ἐκεῖνας παρθένους, αἰτινες ζητοῦσιν ἔρωτας· Ἐξῆλλον φαίνεται πρὸς θήραν καρδιῶν.

Προβεβηκυῖαι.

(παρατηροῦσι τοὺς Σπουδαστὰς καὶ τὰς Νεάνιδας)

Δὲν βλέπετε ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι τρέχουσιν ὀπισθεν τῶν νεανίδων; Καὶ ἡμεῖς ἐπίσης εἴμεθα ὠραῖαι ὡς αὐταί.

Νεάνιδες.

Θέλετε νὰ τοὺς ἐλκύσητε, ἀλλὰ δὲν δύνασθε.

Προβεβηκυῖαι (πρὸς τὰς νεάνιδας).

Τίς δὲν ἐννοεῖ ὅτι ζητεῖτε νὰ τοὺς ἐλκύσητε; (Ἄπαντα τὰ στίφη προχωροῦσι πρὸς τὸ προσκηνίον).

Χωρικοί.

Ἄς ἀναχωρήσωμεν, σύντεκνε, ἄς ἀναχωρήσωμεν.

Ἔτεροι.

Θέλω νὰ μείνω ὅπως ἴδω τὸ τέλος.

Σπουδασταί.

Ζήτω τὸ θεῖον τοῦ Βάκχου ποτόν.

Στρατιῶται.

Ζήτω τὸ θεῖον ἐπάγγελμα, ὁ πόλεμος, (πρὸς τὰς νεάνιδας). Μὴ τόσων ὑπερήφανοι. Ἡ ὑπερηφάνεια δὲν θέλει σᾶς ὠρελήσει.

Προβεβηκυῖαι (πρὸς τὰς νεάνιδας).

Εἶνε γνωστὸν, εἶνε φανερόν· θέλετε νὰ προσελκύσητε τὸν ἔρωτά των.

Σπουδασταί.

Ἔ ποσον εἶνε ὑπερήφανοι· τί ἀλαζόνες καλλοναί.

Σπουδασταί τινες.

Πρὸς τί βραδύνωμεν, ἄς ὑπάγωμεν. Ὡς γενναῖοι ἄς ἐπιχειρήσωμεν τὴν ἔφοδον.

Ἔτεροι.

Καὶ ἐγὼ ὡς γενναῖος συμμετέχωτῆς τοιαύτης ἐπιχειρήσεως.

Σπουδασταί (πρὸς τὰς νεάνιδας).

Τὸ πρόσωπόν σας ἐρυθριῶν γίνεται ὠραιότερον.

Νεάνιδες.

Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὅτι τὸν ἔθελξα.

Στρατιῶται, Χωρικοί καὶ Σπουδασταί.

Ἄς πῖωμεν ἐν εἰσέτι ποτήριον. Ζήτω ἡ τέρψις καὶ ἡ χαρά. (Πίνουσιν, ἔπειτα πάντα τὰ στίφη ἀπομακρύνονται.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Βαλεντινος, Βάγνερ, Σιέβελ, Σπουδασταί.

ΒΑΛΕΝΤΙΟΣ, (κρατῶν μικρὸν ἀργυροῦν εἰκόνιον).

Σεβαστὴ καὶ ἱερὰ εἰκὼν, ἣν μοι ἐδώρησατο ἡ ἀδελφή μου· μένε παρ' ἐμοὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ πολέμου. Ὡς ἱερὸν φυλακτῆριον θέλω σὲ φέρει ἐπὶ τῆς καρδίας μου. (Τίθησι τὸ εἰκόνιον εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ διευθύνεται πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον).

ΒΑΓΝΕΡ.

Καὶ ὁ Βαλεντίνος; . . .

ΣΙΕΒΕΛ.

Ἄποχαιρετᾶ τὴν ἀδελφὴν του· μετὰ τινὰς στιγμὰς εἶνε ἐδῶ.

ΒΑΓΝΕΡ.

Ἄς τὸν περιμείνωμεν πίνοντες.

Οἱ Σπουδασταί.

Ἄς πῖωμεν.

ΒΑΓΝΕΡ, (διακρίνων τὸν Βαλεντίνον).

Ἄ! Ἴδού ὁ Βαλεντίνος· (ἐγείρεται).

ΒΑΛΕΑΤΙΝΟΣ.

Ἐν τελευταίον ποτήριον καὶ ἀπερχόμεθα.

ΒΑΓΝΕΡ.

Διατί τόσοσιν σκυθρωπὸς Βαλεντίνος;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Πρέπει ὡς σεῖς νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς τόπους τούτους. Ἄφίνω τὴν Μοργασίταν. Ἡ μήτηρ της, ἣτις ἠδύνατο νὰ τὴν προστατεύσῃ δὲν ὑπάρχει πλέον ἐπὶ τῆς γῆς. Τὴν ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σας.

ΣΙΕΒΕΛ.

Δύνασαι νὰ βασισηθῆς ἐπ' ἐμοῦ.

ΒΑΓΝΕΡ.

Ἄς ὑπάγωμεν, ἀλλὰ πρότερον ἄς πῖωμεν. πρέπει νὰ ἀποβάλωμεν τὴν λύπην. Δεῦτε, πῖωμεν.

(Φαίνεται ἐν τῷ βῆθει ὁ Μεφιστοφιλης).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Οὐδέποτε ἤθελον πιστεύσει ὅτι ὁ δόκτωρ ἤθελε γίνεαι τόσοσιν νέος· ἰδὲ τον τρέχει ὡς σπουδαστῆς κατόπιν τῶν διερχομένων τὴν ὁδὸν καλλονῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐν ᾄσμα εἰσέτι ἐν ἤχῳ φαιδρῶ.

ΒΑΓΝΕΡ.

Προσοχή! (ἀναβαίνει ἐπὶ τινος πίθου.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Ὅχι· μὴ ἄσης.

ΒΑΓΝΕΡ.

Διατί;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Διότι δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀπέλθωμεν ἐν ἤχῳ
μουσικῆς.

ΒΑΓΝΕΡ.

Καὶ ἂν ἐγὼ θέλω νὰ ψάλλω! Ναὶ θὰ ψάλλω·
οὔτ' ὁ διάβολος δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ μ' ἐμποδίσῃ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ κατὰ μέρος.

Βλέπομεν . . .

ΒΑΓΝΕΡ.

Ἀκούσατε.

Δειλὸς μᾶλλον ἢ γερραῖος

Δυσειδῆς τις πορτικὸς

Ἐν τῷ βᾶθει πίθου ἔζη

Καὶ ἐλάλει οὕτω πως . . .

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ (πλησιάζας)

Συγγνώμην, κύριοί μου.

ΒΑΓΝΕΡ.

Τί;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ συμμετάσχῳ τῆς ἡμετέρας
δημηγυρείως; Δὲν θέλω νὰ χάσω τὸ ἐλάχιστον ἐξ
ἄσματος τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ἀρξαμένου.

ΒΑΓΝΕΡ.

Ψάλλω, κύριε, διὰ τοὺς φίλους μου καὶ ὄχι
διὰ σέ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Βίς ἀκρατῆς περισσότερον δὲν δύναται νὰ
συγχύσῃ ψάλτην ὡς ὑμεῖς ἔξοχον.

ΒΑΓΝΕΡ.

Πόθεν γνωρίζετε τὴν ἀξίαν μου; δὲν ἔψαλα
εἰσέτι τρεῖς φωνάς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ἄρκοῦσι τρεῖς φωναὶ ὅπως ἔμπειρός τις
ἐννοήσῃ.

ΒΑΓΝΕΡ.

Βίσθε τοιοῦτος;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ἢ μὲν δύναμις μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλη ἡ ἐπιθυμία.

ΒΑΓΝΕΡ.

Καλά λοιπόν. Ψάλε ὑμῖν ἐν ἄσμα οὐ ὅστις κρίνειι τόσον καλῶς τὰ τῶν ἄλλων.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Πολλά, ἐὰν ἐπιθυμῆτε

ΒΑΓΝΕΡ.

Ὅχι, ἀρκεῖ ἐν, ἀρκεῖ νὰ ᾔνε καλόν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Θὰ καταβάλω πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως μὴ σᾶς δυσαρεστήσω.

Πάντες.

Σὲ ἀκούομεν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (κατὰ μέρος).

Μοναδικὸν πρόσωπον!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (ἄδει).

1

Θεὸς τοῦ χρυσοῦ, τοῦ κόσμου κύριε, εἶσαι ἰσχυρὸς καὶ περίλαμπρος. Ἄπο τοῦ ἐνὸς πέρατος τῆς γῆς μέχρι τοῦ ἐτέρου εἶσαι τὸ ἀντικείμενον πάσης λατρείας. Λαοὶ καὶ βασιλεῖς κλίνουν τὸ γόνυ πρὸ σοῦ. Σὺ διανέμεις τὰ ὠρατὰ τᾶλληρα. Σὺ εἶσαι ὁ μόνος τῆς γῆς θεὸς καὶ ὑπουργὸς σου εἶνε ὁ Βελζεβούλ.

2

Θεὸς τοῦ χρυσοῦ, ὑπέρτερε παντὸς ἄλλου θεοῦ. Οὐδένα ὅμοιον ἢ ἀντίζηλον ἔχης ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. Σὺ βλέπεις πρὸ τῆς ἰσχύος σου πίπτοντας νενικημένους τοὺς μανιώδεις καὶ διὰ καταστρεπτικοῦ σιδήρου ὀπλισμένους θνητούς. Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῆς γῆς καὶ ὁ Βελζεβούλ ὑπουργός σου.

Χορός.

Ἄλλόκοτον εἶνε τὸ ἄσμα σου.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Περισσότερον ἀλλόκοτος εἶνε ὁ ψάλτης.

ΒΑΓΝΕΡ (προσφέρων τῷ Μεφιστοφιλή ποτήριον).

Μᾶς κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ συμπίητε μεθ' ἡμῶν;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (λαμβάνων τὸ ποτήριον).

Καὶ διατί ὄχι; (Λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ Βάγνερ καὶ ἐξετάζων τὴν παλάμην).

Ἄ! τὸ σημεῖον τοῦτο εἶνε πολὺ δυσάρεστον.

ΒΑΓΝΕΡ.

Λοιπόν;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Κακὸς οἰωνός· θὰ φονευθῆς ἐὰν ὑπάγῃς εἰς τὸν πόλεμον.

ΣΙΒΒΕΑ (πρὸς τὸν Μεφιστοφιλήν).

Γνωρίζετε τὸ μέλλον;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ Σιέβελ)

Ἄκριβέστατα· δύναμαι νὰ σοὶ εἶπω ὅτι βλέπω ἐπὶ ταύτης γεγραμμένον ὅτι οἰονδήποτε ἄνθος ἐγγίσης θέλεις τὸ ἰδεῖ μαραινόμενον· οὕτως ὤρισεν ἡ τύχη σου.

ΣΙΒΒΕΑ.

Θεέ!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Θὰ βεβαιωθῆς, ἐὰν τὴν ἐσπέραν ταύτην θελήσης νὰ φέρῃς ἄνθη εἰς τὴν Μαργαρίταν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Καὶ πῶς, Κυριε, γνωρίζετε τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς μου;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Σὰς συμβουλεύω νὰ εἰσθε προσεκτικώτερος διότι ἔνεκα τῆς μεγάλης σας ζωηρότητος θὰ φρονευθῆτε ὑπὸ γνωστοῦ μοι ἀνθρώπου· (ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους) εἰς ὑγείαν σας, κύριοι (πίνει). Ἄλλ' ὁ οἶνός σας εἶνε πικρὸς ὡς δηλητήριο. Ἐπιθυμεῖτε, κύριοι, νὰ σᾶς προσφέρω καλλίτερον; (Πηδῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ κτυ-

πῶν τὰς χεῖρας ἐπὶ τινος μικροῦ βαρελίου οὗ ὑπέρκειται ὁ θεὸς Βάκχος, ὅστις χρησιμεύει καὶ ὡς ἔμβλημα τοῦ καπηλείου). Δὸς ἡμῖν πάραυτα, θεέ, νὰ πῖωμεν. (Ὁ οἶνος ἀναβλύζει καὶ ὁ Μεφιστοφιλῆς πληροῖ τὸ ποτήριόν του.) Ἔλθετ' ἐδῶ· ἕκαστος δύναται νὰ πῖν ὅσον εὐχαριστεῖται· (καταβαίνει τῆς τραπέζης.) Εἶνε, κύριοι, ἀληθῆς οἶνος τῆς Κύπρου. Ἔλθετε, ἄς κάμωμεν ἐκ νέου τὴν πρόποσιν, ἣν πρὸ ὀλίγου ἐκάμνετε εἰς ὑγείαν τῆς Μαργαρίτας.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Νὰ σκάσω ἂν δὲν σὲ κάμω νὰ μετανοήσης· (ἀποσπᾷ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Μεφιστοφιλοῦς τὸ ποτήριον, καὶ χύνει κατὰ γῆς τὸ ἐν αὐτῷ, ὅπερ πίπτον σπινθηροζολεῖ.

ΒΑΓΝΕΡ.

Θεέ! καίω! ὁ ἄδης ἄρά γε με φλέγει;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Μέθυσε! Διατί τρέμεις; Δὲν ὠφελοῦν αἱ ἀπειλαί σου.

ΒΑΓΝΕΡ.

(Ἐλκει τὸ ξίφος. Ὁ Βαλεντίνος, ὁ Σιέβελ καὶ οἱ Σπουδασταὶ πράττουσι τὸ αὐτό. Ὁ Μεφιστοφιλῆς διὰ τοῦ ξίφους του ἐγχαράσσει περίξ

αὐτοῦ κύκλον. Οἱ Σπουδασταὶ ἐφορμῶσι κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ σταματοῦν ὡς ἐνώπιον ἀοράτου προχώματος. Τὸ ξίφος τοῦ Βαλεντίνου θραύεται.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Τί τοῦτο; τὸ ξίφος μου θραύεται ἐν τῷ ἀέρι!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ, ΒΑΓΝΕΡ, ΣΙΕΒΕΛ
καὶ οἱ Σπουδασταί.

Ἄς ἴδωμεν ἂν ἔχῃς ἰσχύϊν διαβόλου· ἄς καταβάλωμεν δι' αὐτοῦ τὸ πνεῦμα τοῦ σκοτούς. (Ἀναγκάζουσι τὸν Μεφιστοφιλῆ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ σχηματίζοντες πρὸ τοῦ στήθους των διὰ τῆς θήκης καὶ τοῦ ξίφους τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ).

Μ' ἓνα σου λόγον δύνασαι
Τὴν σπάθην μας νὰ θραύσῃς.
Πλὴν τρέμ' ἐκ τῶν ὁμοίων σου
Αὐτὸ μᾶς προφυλάττει·

Τὸ μαῦρον πίπτει κράτος σου
Πρὸ τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ.
Ἄπελθε πνεῦμ' ἀκάθαρτον
Μακρὰν παντὸς θνητοῦ. (φεύγου)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Μεφιστοφιλῆς καὶ Φάουστ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ, (χαιρετίζων αὐτοὺς ὑπομειδιῶν).

Δουλὸς σας, κύριοι· θὰ ἐπανίδωμεν καὶ πάλιν ἀλλήλους.

ΦΑΟΥΣΤ (εἰσερχόμενος).

Τί τρέχει;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Τίποτε· περὶ ἡμῶν ὀμιλήσωμεν, δόκτωρ· τί ἐπιθυμεῖτε παρ' ἐμοῦ; Πόθεν ν' ἀρχίσωμεν;

ΦΑΟΥΣΤ.

Εἰπέ μοι, ποῦ κρύπτεται ἡ ὠραία κόρη, ἣν μοι ἔδειξας τὴν αὐγὴν ταύτην; Μήπως ἦτο μαγικὴ ἀπάτη; Πολλαὶ ἄλλαι γυναῖκες εἴλιυσαν τὰ βλέμματά μου, ἀλλὰ στιγμιαίως· ἐκεῖνη συγκεφαλαιοῖ ἐν ἑαυτῇ τὴν καλλονὴν πασῶν τῶν ἄλλων· αὐτὴν ἐπιθυμῶ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Καλέ μου κύριε, αὕτη εἶνε ἡ ἀρετὴ προσωποποιημένη· καὶ ἴσως ἠθέλωμεν πράξει καλλίτερον στρέφοντες τὰ βλέμματα ἀλλαγῶ. Ὁ θεὸς τὴν θέλει ἐπὶ τῆς γῆς ἀγνήν.

ΦΑΟΥΣΤ.

Τί σημαίνει; ἐγὼ αὐτὴν μόνην θέλω. Ἐλθε
ὁδήγησόν με παρ' αὐτῆ, ἄλλως ἀπομακρύνομαι
ἀπὸ σοῦ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Ἔστω· θέλω τὸ πράξει, ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ
νὰ σοὶ δώσω κακὴν ἰδέαν περὶ τῆς μυσηριώδους
δυναμείας, ἣτις μ' ἔλκει πρὸς σέ. Περίμενε καὶ
θὰ τὴν ἴδης διὰ τοῦ παιδρου τοῦτου ἤχου νὰ
ἐμφανισθῇ· εἶμαι βέβαιος.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Σπουδασταί, Νεάνιδες, Χωρικοί καὶ οἱ ῥηθέντες.
Κατόπιν ὁ Σιέβελ καὶ ἡ Μαργαρίτα.

(Οἱ σπουδασταὶ κρατοῦντες ἐκ τῶν βραχιόνων
τὰς νεάνιδας καὶ προπορευομένων μουσικῶν παι-
ζόντων βιολίον, καταλαμβάνουσι τὴν σκηνήν.
Ὅπισθεν αὐτῶν ἔρχονται οἱ χωρικοί, οἵτινες
ἐφάνησαν ἐν ἀρχῇ τῆς πράξεως.

Χορὸς (κρατῶν διὰ τοῦ ποδὸς τὸν χρόνον
τοῦ βαλσίου).

Ὦς ἡ αὔρα τὴν ἐσπέραν
Ψιθυρίζουσ' ἄρκετόν
Ἄνυφοῖ κονιορτόν,
Ὦς αὐτὸς περιστραφῶμεν
Καὶ οἱ λόφοι ἅς ἠχῆσουν
Ἐξ ἄσμάτων ἰλαρῶν.

(Οἱ μουσικοὶ ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τῶν θρονίων καὶ
ἀρχίζει ὁ χορὸς).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (πρὸς τὸν Φάουστ)

Βλέπεις τὰς ὠραίαις ταύταις νεάνιδας; Διατί
δὲν ζητεῖς μετὰ αὐτῶν τὴν ἡδονήν;

ΦΑΟΥΣΤ.

Σιώπα τέλος πάντων, παῦσον τὰ ληρήμα-
τά σου. Ἄφες τὴν καρδίαν μου εἰς τὸ γοητευ-
τικὸν αὐτῆς ὄνειρον.

ΣΙΕΒΕΛ (εἰσερχόμενος εἰς τὴν σκηνήν).

Μετὰ μικρὸν θὰ διέλθῃ ἐντεῦθεν ἡ Μαργα-
ρίτα.

Νεάνιδές τινες (πλησιάζουσαι πρὸς τὸν Σιέβελ).

Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς παρακαλέσωσιν αἱ νεά-
νιδες νὰ χορεύσητε;

ΣΙΕΒΕΛ.

Ὅχι, ὄχι, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ χορεύσω!

ΦΑΟΥΣΤ.

Ίδου αὐτὴ! πόσον εἶνε ὠραία!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Λοιπὸν πλησίασον καὶ ἀπότεινον αὐτῇ τὸν λόγον.

ΣΙΒΒΕΑ (διακρίνας τὴν Μαργαρίταν καὶ προχωρήσας πρὸς αὐτήν).

Μαργαρίτα!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

(Στραφεὶς εὐρίσκεται κατὰ πρόσωπον μετὰ τοῦ Σιέβελ). Τί σύμπτωσις!

ΣΙΒΒΕΑ (καθ' ἑαυτόν).

Κατηραμένε! ἀκόμη καὶ ἐδῶ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (μετὰ μελιτώδους φωνῆς).

Εἶσαι σὺ, φίλτατε (γελῶν) Χα, χα!

(Ὁ Σιέβελ ὀπισθοδρομεῖ ἐνώπιον τοῦ Μεφιστοφιλοῦς, ὅστις τὸν ἀναγκάζει νὰ περιέλθῃ τὴν σκηνὴν διερχόμενος διὰ τοῦ ὀμίλου τῶν χορευτῶν).

ΦΑΟΥΣΤ (πλησιάζων πρὸς τὴν Μαργαρίταν, ἥτις διέρχεται τὴν σκηνὴν).

Δὲν θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε, ὠραία μου δεσποινίς, νὰ σὰς προσφέρω τὸν βραχίονά ὅπως διέλθωμεν ἅμοῦ τὴν ὁδόν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Δὲν εἶμαι, κύριε, οὔτε δεσποινίς, οὔτε ὠραία, καὶ οὐδ' ἔχω ἀνάγκην νὰ μοὶ προσφέρῃ τις τὸν βραχίονά του (διέχεται πρὸ τοῦ Φάουστ καὶ ἀπομακρύνεται).

ΦΑΟΥΣΤ (παρακολουθῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος).

Ὅποια σεμνοπρέπεια! ὅποσον ὠραία καὶ σώφρων! . . . Ἄγγελε τ' οὐρανοῦ, σὲ ἀγαπῶ!

ΣΙΒΒΕΑ (φθὰς εἰς τὸ μέσον, χωρὶς νὰ ἴδῃ τι).

Ἄπεμακρύνθη! (Ζητεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ἔχνη τῆς Μαργαρίτας, ἀλλ' εὐρεθεὶς ἐκ νέου κατὰ πρόσωπον μετὰ τοῦ Μεφιστοφιλοῦς, τῷ στρέφει τοὺς ὤμους, καὶ ἀπομακρύνεται διὰ τοῦ βάθους).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (πρὸς τὸν Φάουστ).

Λοιπόν;

ΦΑΟΥΣΤ.

Μὲ ἀπώθησεν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (γελῶν).

Οἱ λόγοι τῆς σὲ ἔρριψαν εἰς ἀπελπισίαν· ὑπάγωμεν καθὼς βλέπω, δύκτωρ, ὁ ἔρως σου ἔχει ἀνάγκην συνδρομῆς. (Ἀπομακρύνεται μετὰ τοῦ Φάουστ, λαβὼν τὴν ὁδὸν τῆς Μαργαρίτας.)

Νεάνιδές τινες.

Είδες ἐκεῖ τὴν Μαργαρίταν ν' ἀποποιηθῆ τὸν
βραχίονα τοῦ Κυρίου ἐκείνου;

Ἔτεροι.

Ὁ χορὸς μᾶς προσκαλεῖ. Ἐλθετε, ἄς χορεύσωμεν.

Πάντες.

Ὡς ἡ αὔρα τὴν ἐσπέραν (ὄρα ἀνωτέρω).

Στρεφώμεθα κούφω

Ἀπαύστως ποδί.

Φλόξ ἔστω τὸ πνεῦμα,

Ὁ ποῦς ἀστραπή.

Ἐνόσω ἐντός μου

Ἐπάρχει ζωὴ

Στρεφώμεθα κούφω

Ἀπαύστως ποδί.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ.

Ἐν τῷ βάθει τοῖχος μετὰ μικρᾶς θύρας.—Ἄρι-
στερᾶ ἄλσος.—Δεξιᾷ περίπτερον οἶκημα μετὰ παρα-
θύρου βλέποντος πρὸς τὸ κοινόν.—Δένδρα καὶ ἀνθῶνες.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΣΙΕΒΕΛ (μόνος).

(Εἰσέρχεται διὰ τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ βάθους
καὶ ἴσταται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ περιπτέρου παρά
τινι ἀθροίσματι ῥόδων καὶ πασχαλιῶν.)

Δαλήσατε πρὸς αὐτὴν περὶ ἔρωτος, ἀγαπητὰ
ἄνθη. Εἶπατε ὅτι τὴν λατρεύω καὶ ὅτι εἶνε ὁ
μόνος μου ἐπὶ τοῦ κόσμου Θεσαυρός, εἶπατε ὅτι
τὴν καρδίαν μου μαραινεῖ ὁ ἔρωσ της. Ἀναφέρατε
αὐτῇ τοὺς στεναγμούς μου, διηγῆθητε τὰς βα-
σάνους μου, εἶπατε, ἀγαπητὰ ἄνθη, ὅτι αἰσθά-
νομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου. (Δρέπει ἄνθη.)

Τί βλέπω;—οἶμοι! μεμαρμένεα! (τὰ ῥίπτει
μετ' ἀγανακτήσεως) Μοὶ τὸ προῖπεν ὁ κατηρα-

μένος μάγος... (Δρέπει ἕτερον ἄνθος, ὅπερ εἰς μόνην τὴν πρόσθιζιν τῆς χειρὸς του μαραίνεται) Φεῦ! δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐγγίσω ἄνθος χωρὶς νὰ μαρανθῆ... (συλλογιζόμενος) Ἄλλ' ἐν ἔδρεχον τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἀγίασμα... (πλησιάζει πρὸς τὸ περίπτερον καὶ βρέχει τοὺς δακτύλους του εἰς σκεῦος ἀγιασμοῦ ἀνηρτημένον ἐπὶ τοῦ τοίχου) Ἐνταῦθα κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐρχομένη ἡ Μαργαρίτα προσεύχεται... Ἦδη δὲ ἴδωμεν. (Δρέπει καὶ ἕτερα ἄνθη) Εἶνε καὶ αὐτὰ μεμαραμένα; (Μετὰ χαρᾶς.) Εἶνε δροσερά. Ὁχι. Σατάν, τὴν φεραν ταύτην ἐνικήθης.

1

Ἐλπίζω εἰς αὐτὰ μόνον· θέλουν τῇ ὁμιλήσει περὶ ἐμοῦ· θέλουν φανερώσει τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας μου! εἰς ποίαν ἄβυσσον σκέψεων ἔρριψε τὸν νοῦν μου καὶ ὅμως δὲν τὸ γνωρίζει.

2

Ἐλπίζω ὅτι τὰ ἄνθη ταῦτα θέλουν τῇ λαλήσει περὶ ἐμοῦ· ἀφοῦ δὲν τολμᾷ ὁ ἔρως ἄς ἐκφράσῃ ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἄνθος τὴν ζέσιν τῆς καρδίας μου. (Γελῶν) Βεβαίως ὁ διάβολος δὲν θὰ

εὐχαριστηθῆ πολὺ!.. (Δρέπει ἄνθη πρὸς σχηματισμὸν ἀνθοδέσμης καὶ γίνεται ἀφανὴς ἐντὸς τῶν δένδρων τοῦ κήπου).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Μεφιστοφιλῆς, Φάουστ καὶ ἔπειτα Σιέβελ.

ΦΑΟΥΣΤ (εἰσερχόμενος ἡρέμα διὰ τῆς θύρας τοῦ βάλθους.)

Ἐφθάσαμεν;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ναι, ἀκολούθησόν με.

ΦΑΟΥΣΤ.

Τί βλέπεις ἐκεῖ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Τὸν ἀντεραστὴν σου Σιέβελ.

ΦΑΟΥΣΤ.

Τὸν Σιέβελ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Σιωπῆ. Ἔρχεται. (Βισέρχεται μετὰ τοῦ Φάουστ ἐν τῷ ἄλσει.)

ΣΙΕΒΕΛ (εἰσερχεται εἰς τὴν σκηνὴν κρατῶν ἀνθοδέσμη).

Ἄ! πόσον εἶναι ὠραῖα τὰ ἄνθη ταῦτα!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (κατὰ μέρος).

Ἐξάστια!

ΣΙΕΒΕΛ (μετὰ χαρᾶς).

Νίκη! Αὖριον θὰ τῆ διηγηθῶ ὅλην τὴν ἱστορίαν. (Προσκολᾷ τὴν ἀνθοδέσμην ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ περιπτέρου.) Καὶ ἂν θελήσῃ νὰ μάθῃ πότεν προέρχονται τὰ ἀνθη ταῦτα, θὰ τῆς τὸ εἶπῃ ἐν φίλημα ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (κατὰ μέρος).

Ἄπατεῶν!

(Ὁ Σιέβελ ἀπέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βήθους.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Φάουστ καὶ Μεφιστοφιλής.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

(Ἐξέρχεται τοῦ ἄλσους μετὰ τοῦ Φάουστ).

Θὰ μεταβῶ ἐπὶ τινὰς στιγμάς πρὸς ἀνεύρεσιν δώρου λαμπροτέρου καὶ προσφιλεστέρου ἐξ ὧσων ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ καθ' ὕπνον πρὸς ἐπισκίασιν τοῦ ἐξ ἀνθῶν δώρου τοῦ Σιέβελ.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ὁ ἀντραστὴς δὲν εἶνε ἄρά γε κινδυνώδης;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Τίς οἶδε; — Μία ἀνθοδέσμη ἐν δέοντι χρόνῳ διδομένη μεταβάλλει πολλάκις τὰ πράγματα.

ΦΑΟΥΣΤ.

Τότε λοιπὸν ὕπαγε. Σὲ περιμένω ταχέως.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφω· (ἐξέρχεται ἐκ τῆς θύρας τοῦ βήθους.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΦΑΟΥΣΤ (μόνος).

Ὅποιαν μυστηριώδη ταραχὴν αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου . . . ὦ Μαργαρίτα, ἂς ἦτο δυνατόν νὰ διέλθω τὴν ζωὴν παρὰ τοὺς πόδας σου. Χαῖρε, ἀγνή καὶ σεβαστὴ διαμονὴ τῆς προσφιλεστάτης ἐρωμένης μου, χαῖρε, κατοικημα ὅπερ μοι τὴν ἀποκρύπτεις. Ὅποσα πλοῦτη ἐν τῇ πτωχείᾳ ταύτῃ, ὅποση εὐτυχία ἐν τῷ ἀσύλῳ τούτῳ. ὦ φύσις, ἐδῶ ἔπλασας αὐτὴν τόσον ὠρῖαν· ἐδῶ τὸ παιδίον τοῦτο ἠύξησεν ὑπὸ τὰς πτέρυγὰς σου, καὶ ὕπνωσεν ὑπὸ τοὺς ὀρθαλμούς σου! Ἐδῶ χαρίεσσα καὶ ὠραία συνήθως περιφέρεται· τὸ ἔδαφος τοῦτο ἐξαγνίζουσιν οἱ ἐλαφροὶ

ὡς ἀτμός πόδες της. Ἐδῶ τὴν ἠσπάσθη ὁ ἥλιος
καὶ ἐχρύσωσε τὴν κόμην της· ἐδῶ καταφλέγων
τὴν καρδίαν μου ἄγγελος περιπλανᾷ τὰ βλέμ-
ματά του.

ΣΚΗΝΗ Ε'. (*)

Μεφιστοφιλῆς καὶ οἱ ῥηθέντες.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (φέρων μικρὸν κιβώτιον ὑπὸ
μάλης).

Προσοχή! . . εἶδον τὴν ὠραίαν παιδίσκην παρὰ
τὴν ἄκρην τῆς ὁδοῦ. Δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν
καιρόν. Ἴδου τὸ κιβώτιον. Τί ἔχεις; Διατί σκυ-
θρωπὸς ὡς ὅτε ἐβλέπετε ἐν τῷ ἰδίῳ σας κιβω-
τίῳ, φορῶν τὸν σκοῦφον καὶ τὸν νυκτερινὸν ἐ-
πενδύτην, τὴν Φυσικὴν καὶ Μεταφυσικὴν;

ΦΑΟΥΣΤ.

Οἱ ἔλεγχοι τῆς συνειδήσεως κατέλαβον τὸ
πνεῦμα μου. Δὲν ἐπεθύμουν νὰ ταραξῶ τὴν
χαρὰν τῆς εἰρηνικῆς ταύτης κατοικίας . . . Ἄ-
ναχωρῶ ἐντεῦθεν ἀνεπιστρεπτί.

(*) Ἐν τῇ μεταφράσει τῆς σκηνῆς ταύτης ἐθεώρησα
ἀναγκαῖον νὰ παρακολουθῶ τὸ πρωτότυπον. Σ. Μ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (ἀνοίγων τὸ κιβώτιον καὶ
δεικνύων τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα πολύτιμα κο-
σμήματα).

Ῥίψον μόνον ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν πολυτίμων
τούτων λίθων· νομίζεις ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἀ-
ποπλανήσουν τὸ πνεῦμά της;

ΦΑΟΥΣΤ.

Σοὶ εἶπον ὅτι παραιτοῦμαι αὐτῆς καὶ δὲν
θέλω πλέον νὰ τὴν ἐπανίδω!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Πῶς! καθ' ἣν στιγμὴν ἡ γλυκεῖα φίλη βρα-
δύνει τὸ βῆμα συλλογιζομένη σε;

ΦΑΟΥΣΤ.

Ὑπαγε, καὶ μὴ παρουσιάζε εἰς τὰς πεπλα-
νημένας αἰσθήσεις μου τὴν εἰκόνα τῆς οὐρανίας
της καλλονῆς!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Ἄλλ' ὁ Σιέβελ δὲν θὰ εἶνε ἴσως τόσο εὐσυ-
νείδητος.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ὁ Σιέβελ!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Ἐπιθυμῶ νὰ τῇ δωρῶ τὸ κιβώτιον.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἐχιδνα!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (κατὰ μέρος).

Τί σημαίνει ἐάν σέ περιπλέκω; . . . (γεγω-
νῶς) θέλεις νά θέσωμεν τὸ κιβώτιον;

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἄκουσον! . . .

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Ναί, εἶνε αὐτή. (Τίθησι τὸ κιβώτιον ἐπὶ
τῆς εἰσόδου τοῦ περιπτέρου). Οἱ ἀδάμαντες
ἐτέθησαν εἰς τὴν θύραν της. Ἄς ἴδωμεν ποῖον
τῶν δύο θὰ προτιμήσῃ, τὴν ἀνθοδέσμην ἢ τὰ
πολύτιμα κοσμήματα! (Σύρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸν
Φάουστ καὶ γίνεται ἄφαντος μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ
κῆπῳ.—Ἡ Μαργαρίτα εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας
τοῦ βάλθους καὶ προβαίνει ἐν σιωπῇ μέχρι τοῦ
προσκηνίου.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (μόνη).

Πῶς ἐπεθύμουν νά γνωρίζ' ὁ εὐειδής

Τίς ἦτο νεανίας ὃν ἀπήντησα.

Ἄν ἦνε μέγας κύριος καὶ ὄνομα

Ὅποῖον φέρει.

(Κάθεται ἐν τῷ δενδρῶνι, πρὸ τῆς ἀνέμου
της, καὶ λαμβάνουσα τὴν ἀτρακτον περιστρέφει
περὶ αὐτὴν τὸ μαλλίον).

1

Ἦτο τῆς Θεούλης εἷς ἡγεμὼν
Τὴν γέλην μέχρι τάφου τιμῶν,
Ὅστις πρὸς μνήμην της διετῆρει
χρυσουῶν ποτῆρι.

(Διακοπτομένη).

Μ' ἐφάνη τόσον εὐγενής κ' ἐπέραστος!
(Ἀναλαμβάνουσα τὸ ἄσμά της).

Ἦτο ὁ μόνος του θησαυρός
Εἰς ἐπισήμους μ' αὐτὸ ἡμέρας
Πίνων ὠδύρετο γοερῶς,
Ποθῶν εἰς μάτην στιγμαῖς προτέρας.

2

(Ἐγείρεται καὶ κάμνει ὀλίγα βήματα.)

Ὅτε ἠσθάρθη τὸν θάνατόν του
Τὴν χεῖρα τείρει πρὸς τὸ καλόν,
Μετ' ἀγωνίας, ποτήριόν του,
Τὴν ἐρωμένην ἀρακαλῶν.

(Διακοπτομένη).

Ἡ τλήμων τί νά εἶπω δέν ἐγνώριζον,
Κ' ἠσθάνθην μόνον κλείουσιν τήν ὄψιν μου.
(Ἀναλαμβάνουσα τὸ ἄζυμά της).

*Καὶ πρὸς τιμὴν της φορὰν ἐσχάτην
Ζητεῖ νὰ πλῆ ὁ ἠγεμῶν·
'Ἄλλ' ἐπειράθη ἤδη εἰς μάτην,
Πλήρης ἠδέων θαυρῶν παλμῶν.*

Μόν' οἱ ἱππῶται ἔχουν συμπεριφορὰν
᾽Ωραίαν καὶ τὴν γλώσσαν οὕτω τρυφεράν.
(Στρέφει εἰς τὸ περίπτερον).

Μὴ περὶ τούτου πλέον συλλογίζομαι·
Ἄν ὁ Θεὸς μ' ἀκούσῃ, Βαλεντίνέ μου,
Θὰ σ' ἐπανίδω· εἶμαι μόνη μου ἐδῶ.
(Εἰσερχομένη εἰς τὸ περίπτερον διακρίνει τὴν
ἐπὶ τῆς θύρας ἀνηρτημένην ἀνθοδέσμην.)

Μι' ἀνθοδέσμη (τὴν λαμβάνει)
ὦ! θὰ ἦ·ε βέβαια
Τοῦ Σιέβελ! πόσον εἶν' ὠραία . . . ὦ θεέ!
(Διακρίνασα τὸ κιβώτιον).

Τί βλέπω! πόθεν τὸ λαμπρὸν καὶ πλούσιον
Κιβώτιον αὐτὸ νά ἔλθ' ἠδύνατο!

Νά τὸ ἐγγίξω δέν τολμῶ· ἀλλὰ ἰδοῦ,
Νομίζω, τὸ κλειδίον . . . ἂν τὸ ἦνοιγον...
Ἡ χεὶρ μου τρέμει . . . Διατί; Τί δειλιῶ...
Ἄν τὸ ἀνοίξω, δέν θὰ πράξω τί κακόν.

(Ἄνοίγει τὸ κιβώτιον καὶ ἀφίνει νά πέσῃ ἡ
ἀνθοδέσμη.)

Θεέ μου! πόσα πλούσια κοσμήματα!
Μὴ μαγικόν τι ὄραμα ἀποπλανᾷ
Τὸ πνευμά μου; ἀλλ' ἂν δέν ὄνειρεύωμαι
Οὐδέποτε ὁμοίους εἶδον θησαυρούς.

(Ἀποτίθησι τὸ κιβώτιον ἐπὶ ἐδράνου καὶ γο-
νατίζει πρὸ αὐτοῦ ὅπως καλλωπισθῆ).

Ἄν τὰ ὦτα νά κοσμήσω
Δι' αὐτῶν τῶν ἐνωτίων
Ἄπετόλμων τῶν λαμπρῶν . . .

(Ἐξάγει τὰ ἐνώτια τῆς θήκης).

Ἴδου κάτοπτρον . . . ἐτέθη
Βίς κατάλληλον καιρὸν
Ὅπως ἴδω τὴν μορφήν μου
Στολισθεῖσαν δι' αὐτῶν.

(Ἐντίθησι τὰ ἐλλόβια εἰς τὰ ὦτα αὐτῆς, ἐ-
γείρεται καὶ βλέπει ἑαυτὴν ἐν τῷ κατόπτρῳ).

Βλέπουσα τὸ πρόσωπόν μου

Εἰς τὸ κάτοπτρον γελῶ·

Κ' εἰς ἐμέ αὐτὴν λαλῶ·

Μαργαρίτα εἶσαι σύ;

Πρὸ σοῦ εἶσαι σὺ αὐτή;

— Ἄλλη εἶνε, ὄχι σύ. —

Εἶσαι κόρη βασιλέως

Ἄπαιτοῦσα σεβασμὸν

Κ' ὑποκλίσεις κῆθ' ὁδόν.

Ἄν τοῦλάχιστον ἐδῶ

Αὐτὸς ἦτο καὶ ἐγὼ

Ἦμην οὕτω στολισμένη! . . .

Θά μὲ ἔλεγε κυρίαν

Καὶ Χαρίτων ἴσως μίαν . . .

Κρίμα φεῦ! δὲν εἶν' ἐδῶ.

(Φορεῖ πρῶτον τὸ περιδέραιον καὶ ἔπειτα τὸ
φέλλιον).

Μὲ τὸ πλῆρες ἀδαμάντων

Καὶ ἀνθράκων πορφυρῶν

Περιδέραιον ἐν τούτοις

Ἄς κοσμήσω τὸν λαιμόν,

Καὶ τὴν χεῖρα μὲ αὐτὸν

Τὸν πολύτιμον στρεπτόν.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Μαργαρίτα καὶ Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ.

Θεέ μου! τί βλέπω! Πόσον ωραία φαίνεσαι.
Τί συνέβη;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (στρεφομένη).

Ἄ! (φέρει τεταραγμένη τὰς χεῖρας εἰς τὸν
λαιμόν καὶ τὰ ὄτα ζητοῦσα νὰ κρύψῃ τὰ κοσ-
μήματα.)

ΜΑΡΘΑ.

Τίς σέ ἐδώρησε τοὺς λαμπροὺς αὐτοὺς ἀδά-
μαντας;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄγνοῶ. Εὔρον αὐτὸ τὸ κιβώτιον ἐκεῖ παρὰ
τὴν ἄκραν τοῦ παραθύρου καὶ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀν-
τισταθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ δοκιμάσω τινα
ἐξ αὐτῶν. Ἄναμφισβόλως ἔπραξα κακῶς· δὲν ἔ-
πρεπε νὰ τὸ ἐγγίξω· (ζητεῖ νὰ τὰ ἐκβάλῃ).

ΜΑΡΘΑ.

Διατί, μικρά μου; — Βεβαίως δὲν σοὶ τὰ
ἔφεραν ὅπως μείνωσι κεκρυμμένα ἐν τῷ κιβω-
τίῳ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Νομίζετε ότι είσι προωρισμένα δι' ἐμέ;

ΜΑΡΘΑ.

Καὶ εἰς ποῖον ἄλλον, ἂν ὄχι εἰς σέ; . . .
Δὲν συμπεραίνεις πόθεν ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθωσιν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς).

Ἐγώ! ὄχι . . .

ΜΑΡΘΑ.

Καταβιάζεις τοὺς ὀφθαλμούς. — Βεβαίως
θὰ ὑπάρχη μικρὸς τις ἔρως! — Ἄς ἴδωμεν,
εἰπέ μοι χωρὶς νὰ συστέλλεσαι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Λοιπὸν θὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ, κυρία Μάρθα·
νέος τις κύριος πλησίασάς με τὴν πρώτην
ταύτην κατὰ τὴν ὁδὸν μοὶ εἶπε μίαν λέξιν,
ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω . . .

ΜΑΡΘΑ.

Αὐτὸς σοὶ τὰ ἐπεμψε· μὴ ἀμφιβάλλῃς! . . .
Γνωρίζεις ὅτι μόνον εἷς ἡγεμὼν ἠδύνατο νὰ
δώσῃ τοιαῦτα δῶρα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Εἷς ἡγεμὼν! . . . Θεέ μου! βοήθησόν με νὰ
τὰ ἐκβάλω ἐν τάχει . . . Βεβαίως θὰ ἦλθον
ἐνταῦθα κατὰ λάθος.

ΜΑΡΘΑ.

Ἄφες τα! . . τί κακὸν, νὰ διέρχεται τις
ἐστολισμένη διὰ τοιούτων λαμπρῶν κοσμημά-
των πρὸ τοῦ κατόπτρου της;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Τὴ δυστυχία, νὰ μὴ δύναμαι νὰ ἐξέλθω
μετ' αὐτῶν.

ΜΑΡΘΑ.

Ὠραία! κατὰ πρῶτον μίαν καρφίδα, κατόπιν
ἐν πεδιδέραιον. Οὐδεὶς θὰ ἐννοήσῃ τι. Καὶ ἂν
εὐρεθῶσι κακαὶ γλώσσαι ἐπινοοῦμεν κανένα μῦ-
θον!.. Φεῦ! ὦραία μου, ὅταν νομφευθῆς πολὺ
σπανίως θὰ λαμβάνῃς κοσμήματα. Ὁ σύζυγός
μου ὄχι δὲν ἦτο τόσο γενναῖος. Ἐφαγεν ὅλην
τὴν περιουσίαν μου καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησεν ἐγ-
καταλείψας με ἐπὶ τῆς ψάθης. Μάρτυς ὁ θεὸς
ὅτι οὐδέποτε τὸν ἐλύπησα. Ὅχι τὰ πάντα δὲν
εἶνε ῥόδα εἰς τὸν γάμον, ἄγγελέ μου!..

ΣΚΗΝΗ Η' (*)

Οἱ αὐτοί, Μεφιστοφιλῆς καὶ Φάουστ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (εἰσερχόμενος πρῶτος καὶ χαιρετῶν μετὰ βαθείας ὑποκλίσεως.)

Συγγνώμην, Κυρίαί, ἀντολμῶμεν νὰ παρουσιασθῶμεν ὑμῖν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐπεθύμουν νὰ ὀμιλήσω πρὸς τὴν Κυρίαν Μάρθαν Σουερεῖν.

ΜΑΡΘΑ

Ἐἴμαι ἐγὼ, κύριε.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (ἡρέμα πρὸς τὸν Φάουστ).

Ἴδὲ μετὰ πόσης προθυμίας ἐγένοντο δεκτὰ τὰ δῶρά σου. (πρὸς τὴν Μάρθαν) Λυπούμαι κομίζων σοι νέα, πολὺ δυσάρεστα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (διακρίνουσα τὸν Φάουστ).

Θεέ! (σπεύδει νὰ ἐκβάλη τὸ περιδέραϊον, τὸ ψέλλιον καὶ τὰ ἐλλόθια καὶ νὰ τὰ θέσῃ εἰς τὸ κιβώτιον).

ΜΑΡΘΑ.

Τί συνέβη;

(*) Ἐν τῇ μεταφράσει τῆς ὀραίας ταύτης σκηνῆς ἐνομίσαμεν κατάλληλον νὰ παρακολουθήσωμεν τὸ πρωτότυπον τοῦ περικλεοῦς τῆς Γερμανίας ποιητοῦ Γκαίτε

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Ὁ προσφιλὴς σου σύζυγος ἀπέθανε ἐπευχηθεὶς σοι ἔτι πολλὰ.

ΜΑΡΘΑ (πρὸς τὸν Μεφιστοφιλῆν).

Ὁ σύζυγός μου ἀπέθανεν! ὦ θεέ!.. ἀποθνήσκω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (τρέχουσα πρὸς τὴν Μάρθαν).

Τί ἔχετε, ἀγαπητή μου κυρία;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

(στηρίζων τὴν Μάρθαν καὶ βοηθῶν αὐτὴν νὰ καθήσῃ ἐπὶ τινος ἐδράνου) Δὲν εἶνε τίποτε· ἐλαφρὰ λειποθυμία, ἣτις σχεδὸν παρῆλθεν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (καθ' ἑαυτήν).

Δυσθάνομαι πλησίον τοῦ τῆν καρδίαν μου σφοδρῶς πάλλουσαν.

ΦΑΟΥΣΤ (καθ' ἑαυτόν).

Ἢ φλῆξ τῆς ἐπιθυμίας καταπαύει πλησίον της.

ΜΑΡΘΑ.

Διηγῆθέτέ μοι εἰς παρακαλῶ τὰ περὶ τοῦ θανάτου του.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Ὁ δυστυχὴς ἀπέθινε ἐν Ηκδοῦῃ καὶ ἐτάφη παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου.

ΜΑΡΘΑ.

Ἄλλὰ πρὶν ἀποθάνῃ οὐδὲν σᾶς ἔδωκε δι' ἐμέ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Μίαν μεγάλην καὶ σπουδαίαν παράκλησιν, νὰ φροντίσητε νὰ ψαλῶσι πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς του τριακόσθαι λειτουργίαι. Κατὰ τὰ λοιπὰ τὸ βαλάντιόν μου εἶναι κενόν.

ΜΑΡΘΑ.

Τί! οὔτε ἐν εἰκόνιον; οὔτε ἐν ζευγος ἐνωτίωνι οὔτε ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ ἐλεεινότητος τεχνίτης κρύπτει ἐν τῷ βίθῃ τοῦ ὀδοιπορικοῦ του σάκκου, πρὸς ἔνδειξιν τῆς πίστεώς του, καὶ προτιμᾷ μᾶλλον ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης ἢ...

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Κυρία, λυποῦμαι κατάκαρδα καὶ διὰ τοῦτο νομίζω ἀναγκαῖον νὰ τὸν τιμωρήσητε. Αὐθημερὸν πρέπει νὰ εὔρητε τὸν διαδεχθησόμενον αὐτόν.

ΜΑΡΘΑ.

Ἄλλὰ πρὸς τοῦτο εἶνε ἀνάγκη τῆς πιστοποιήσεως τοῦ θανάτου του.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ὁ φίλος μου καὶ ἐγὼ θέλομεν δώσει τὴν ἀ-

παιτουμένην μαρτυρίαν ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦτο ἀρκεῖ.

ΦΑΟΥΣΤ (πρὸς τὴν Μαργαρίταν).

Διατὶ νὰ ἐκβάλητε τὰ κοσμήματα; Βεβαίως ἢ καλλονή σας δὲν ἔχει ἀνάγκην αὐτῶν καὶ ὁμῶς οὐ εὔρισκον μετ' αὐτῶν θελκτικωτέραν!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Τὰ κοσμήματα ταῦτα δὲν ἀνήκουν εἰς ἐμέ, Κύριε, καὶ βεβαίως ἐκομίσθησαν ἐνταῦθα κατὰ λάθος.

ΦΑΟΥΣΤ (μειδιῶν).

Νομίζετε; (ἢ Μαργαρίτα ταπεινοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς ν' ἀποκριθῇ).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ (πρὸς τὴν Μάρθαν).

Ἄ! Κυρία! τίς δὲν ἤθελε θεωρήσῃ ἑαυτὸν εὐτυχῆ δίδων ὑμῖν τὸν δακτύλιον τοῦ ὑμεναίου;

ΜΑΡΘΑ.

Τί λέγετε!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ἡ τύχη σοὶ ἐφάνη πολὺ δυσμενής.

ΦΑΟΥΣΤ (πρὸς τὴν Μαργαρίταν)

Στηρίχθητε εἰς τὸν βραχίονά μου.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (ἀποφεύγουσα).

Ἄφῃσατέ με σᾶς παρακαλῶ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

(ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ θεάτρου πρὸς τὴν Μάρθαν).

Τὸν βραχίονά σας!...

ΜΑΡΘΑ (καθ' ἑαυτὴν δίδουσα τὸν βραχίονα).

Εἶνε ἀληθὴς ἱππότης!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ (καθ' ἑαυτόν).

Ἡ γειτόνισσα εἶνε ὀλίγον ὠριμος.

ΜΑΡΘΑ (καθ' ἑαυτήν).

Τί συμπαθητικὴ μορφή!

(Ἡ Μαργαρίτα ἐγκαταλείπει τὸν βραχίονά της εἰς τὸν Φάουστ καὶ ἀπομακρύνεται μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Μεριστοφιλῆς καὶ ἡ Μάρθα μένουσι μόνοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς).

ΜΑΡΘΑ.

Τί κάμνετε; Πάντοτε ὁδοιπορεῖτε;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Σκληρὰ ἀνάγκη, Κυρία μου! Ἄνευ φίλων, ἄνευ συγγενῶν!... ἄνευ γυναικός!...

ΜΑΡΘΑ.

Τοῦτο δὲν εἶνε ἐπαισθητὸν εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν. Ἀλλὰ βραδύτερον, ὅταν ἐπέλθῃ τὸ γῆρας ἐννοεῖ τις τὴν ἀθλιότητα καὶ πικρίαν τοῦ ἀγάμου βίου . . .

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Συλλογιζόμενος μόνον αὐτὸ φρίττω· ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

ΜΑΡΘΑ.

Πρὶν εἰσέτι παρέλθῃ ἡ ἡλικία πρέπει νὰ σκεφθῆτε πολὺ περὶ τούτου!

(Ἀπομακρύνονται. — Ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ Φάουστ εἰσέρχονται εἰς τὴν σκηνήν.)

ΦΑΟΥΣΤ.

Πάντοτε μόνη ἐνταῦθα;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὁ ἀδελφός μου εἶνε στρατιώτης. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανεν καὶ μετ' αὐτήν, ἀπώλεσα μίαν μικρὰν ἀδελφὴν. Ὡ πόσον τὴν ἠγάπων! Ἦτο ἄγγελος τοῦ Ὑψίστου. Πόσους κατέβαλον ὑπὲρ αὐτῆς μόχθους! πόσας φροντίδας! Μόλις ἤαιγε τοὺς ὀφθαλμούς της ἀμέσως ἔτρεχον παρ' αὐτῆ καὶ τῆ ὠμίλου! Οὐδένα ἄλλον ἠγάπα ἐκτὸς ἐμοῦ! . . . Εὐχαρίστως ἤθελον ὑποφέρει ἐκ νέου ὅ,τι δῆποτε κακὸν ἀρκεῖ νὰ τὴν ἐπανέβλεπον! . . .

ΦΑΟΥΣΤ.

Ὡ! ἂν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ μειδιάματός του τὴν ἐπλασεν ὁμοίαν πρὸς σέ, πίστευσον ὅτι δὲν

ὑπάρχει ἐν τῷ παραδείσῳ ὠραιότερος αὐτῆς ἄγγελος.

(Ὁ Μεριστοφιλῆς καὶ ἡ Μάρθα ἀναφαίνονται).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (πρὸς τὸν Φάουστ).

Μὲ περιπαίζεις;

ΦΑΟΥΣΤ.

Ὅχι! σὲ θαυμάζω!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (μειδιῶσα).

Σκληρὲ, ν' ἀστειεύεσαι παῦσον. Βεβαίως
Γελᾷς μετ' ἐμοῦ σὺ σοφὸς καὶ ὠραῖος.

Δὲν πρέπει νὰ μείνω,
Οὐδ' ὧτα νὰ τείνω.

ΦΑΟΥΣΤ (πρὸς τὴν Μαργαρίταν).

Φιλτάτη μὴ φεύγῃς ἐγὼ σὲ θαυμάζω·
Ἄν εἶσαι θνητὴ ἢ θεότικη διστάζω.

Τί ἄρα φοβεῖσαι;
Πρὸς τί θορυβεῖσαι;

ΜΑΡΘΑ (πρὸς τὸν Μεριστοφιλῆν).

Εἶπέ, διατι τόσοι σύννοιοι; βεβαίως
Γελᾷς μετ' ἐμοῦ σὺ ἱππότικος ὠραῖος.

Νὰ φύγῃς πρὸς τι
Τόση, φίλε, σπουδὴ;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (πρὸς τὴν Μάρθαν.)

Εἶσέτι ὠραία κυρί, ἀμφιβάλλεις
Καὶ τόσοι πικρὰ μὲ κεντᾶς καὶ προσβάλλεις;

Νὰ φύγω; ποτέ.
Θὰ ζήσω μὲ σέ.

(Ἀρχίζει ἡ νύξ.)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (πρὸς τὸν Φάουστ).

Ἄποσύρθητε· ἐνύκτωσεν.

ΦΑΟΥΣΤ (ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν).

Φιλτάτη!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄφες με!.. (Ἀποσπᾶται καὶ φεύγει).

ΦΑΟΥΣΤ (τὴν παρακολουθεῖ).

Ἢ σκληρὰ μ' ἐγκαταλείπει.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (κατὰ μέρος, ἐνῶ ἡ Μαρθα
δυσηρεστημένη τῷ στρέφει τὰ νῶτα).

Τὰ πράγματα καταντοῦν σοβαρά. Καλλιτέ-
ρον ν' ἀναχωρήσωμεν! (κρύπτεται ὀπισθεν
δένδρου).

ΜΑΡΘΑ (καθ' ἑαυτήν).

Δὲν τὸν βλέπω· ἐγένετο ἄφαντος. (ἵπωμακρῦ-
νεται).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Τώρα . . . ἐλθέ νὰ μ' εὕρης . . . Οὐφ! τὸ ἀ-
σπλαγχνον γρατδῖον ἠδύνατο νὰ ὑπανδρευθῆ καὶ
αὐτὸν ἔτι τὸν διάβολον.

ΦΛΟΥΣΤ (ἐνδοθεν.)

Μαργαρίτα!

ΜΑΡΘΑ (ἐνδοθεν.)

Φίλτατε Κύριε!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Δοῦλος σας!

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Μεφιστοφιλής (κεκρυμμένος, Μάρθα
καὶ ἔπειτα Σίεβελ.

ΜΑΡΘΑ (εἰσερχομένη εἰς τὴν σκηνήν.)

Πρέπει νὰ ἐκρύφθῃ εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (κατὰ μέρος.)

Ὁχι.

ΜΑΡΘΑ.

Μήπως μὲ περιέπαιξεν;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (κατὰ μέρος.)

Ναί.

ΜΑΡΘΑ.

Θεέ μου! πόσον φοβοῦμαι μὴ μείνω χήρα.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (κατὰ μέρος.)

Πρέπει νὰ τὸ φοβῆσαι.

ΜΑΡΘΑ.

Δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσω τὴν Μαργαρίταν. Ὁ
νέος ἐκεῖνος εἶνε ἱκανὸς νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ. . .
Αἱ νεανίδες ἔχουσι τόσῃν ὀλίγῃν πεῖραν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (κατὰ μέρος.)

Βεβαίως ὀλιγωτέραν τῶν γραιῶν!

ΣΙΕΒΕΛ (χαμηλῆ φωνῆ.)

Θάρρος· θέλω νὰ τῆ ὀμιλήσω.

ΜΑΡΘΑ.

Εἶνε αὐτὸς... νομιζῶ

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (κατὰ μέρος.)

Ὁχι.

ΜΑΡΘΑ.

Κύριε! (ἀρπάζουσα τὴν χεῖρα τοῦ Σίεβελ.)

ΣΙΕΒΕΛ.

Τίς εἶ!

ΜΑΡΘΑ.

Πῶς;— Λοιπὸν δὲν εἴσθε σεῖς;

ΣΙΕΒΕΛ.

Εἶμαι ὁ Σίεβελ.

ΜΑΡΘΑ.

Τί ζητεῖς, ὦραιε ἐρωτόληπτε, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τῆς νυκτὸς ἐν τῷ κήπῳ τῆς Μαργαρίτας; Ὑπάγωμεν· θὰ πράξης καλῶς ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ ἀναπαυόμενος.

ΣΙΒΒΕΛ.

Ἄλλὰ... ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τῆ ὀμιλήσω ...

ΜΑΡΘΑ.

Ὑπάγωμεν ταχέως· δεῖξόν μοι σὲ παρακαλῶ τὴν ἄδὸν (καθ' ἑαυτὴν) θὰ ἔφυγεν!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ (κατὰ μέρος).

Ὅχι.

ΣΙΒΒΕΛ (κατὰ μέρος).

Ἐπιστρέφω αὔριον.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ (κατὰ μέρος).

Καλὴν νύκτα!

(Ὁ Σίββελ καὶ ἡ Μάρθα ἐξέρχονται διὰ τοῦ βάθους. Ὁ Μεφιστοφιλῆς παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς)

Ἐποφελούμενοι τοῦ νυκτερινοῦ σκότους ἰδοὺ αὐτοὶ ἔρχονται λαλοῦντες περὶ ἐρώτος. Δὲν πρέπει νὰ διακόψωμεν τὴν γλυκεῖαν των συνδιάλεξιν.—Νύξ ἔκτειναν ἐπ' αὐτῶν τὴν σκιάν σου. Ἐρω, προφύλαξον τὰς καρδίας των ἐκτῶν ὀχληρῶν

ἐλέγχων. Καὶ σεῖς εὐώδη ἄνθη, ἀνοίξατε πάντα εἰς τὴν φωνὴν μου, πληρώσατε τὸν ἀέρα ἐκ τῶν λεπτῶν δηλητηρίων σας, συμπληρώσατε τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας τῆς Μαργαρίτας. (ἀπομακρύνεται καὶ γίνεται ἄφαντος ἐν τῇ σκίῳ)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Φάουστ καὶ Μαργαρίτα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (τρέχουσα πρὸς τὸ περίπτερον).

Ἦ νύξ προχωρεῖ. Ὑγίαι·ε!..

ΦΑΟΥΣΤ (σταματῶν αὐτὴν ἐπὶ τῶν πρώτων βαθμίδων τῆς κλίμακος.)

Τί! δὲν μοι εἶνε δυνατόν νὰ διέλθω ἐλευθέρως μὲν ὥραν παρὰ σοί, ὦ Μαργαρίτα! Μὴ μοὶ ἀφαιρῆς τόσον ταχέως τὴν εὐτυχίαν. Ἄφες τὴν χεῖρά μου νὰ μείνη ἐπὶ τῆς χειρὸς σου. Θέλω νὰ ἴδω τὸ ὠραῖόν σου πρόσωπον θωπευόμενον ὑπὸ τῆς ὠχρᾶς λάμπειως τοῦ χρυσοῦ τῆς νυκτὸς ἀσιέρος!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

ὦ σιωπῆ! ὦ μυστήριον! ὦ τέρψις ἀνέκφραστος. Πόσον τεταραγμένον εἶνε τὸ πνευμά μου! Ἄκαύω μυστηριώδη φωνὴν λαλοῦσαν ἐν τῇ καρ-

διά μου. Ἄφες με σέ παρακαλῶ. (Κλίνει καὶ λαμβάνει ἐν λευκάνθεμον).

ΦΑΟΥΣΤ.

Τί τὸ θέλεις;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Θέλω νὰ τὸ συμβουλευθῶ. Ἄφες με πρὸς στιγμὴν. (Ἀποσπᾷ τὰ φύλλα τοῦ λευκανθέμου)

ΦΑΟΥΣΤ.

Τί ἄρᾳ γε ψιθυρίζεις;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μὲ ἀγαπᾷ... δὲν μ' ἀγαπᾷ. Μὲ ἀγαπᾷ—δὲν μ' ἀγαπᾷ.... Μὲ ἀγαπᾷ.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ναί! πιστευσον εἰς τὸ ἄνθος, τὸ ἄνθος τοῦ ἔρωτος. Ἔστω σοι τὸ οὐράνιον μαντεῖον. Ναί πιστευσον εἰς τὸ ἄνθος. Σὲ ἀγαπῶ. Ὡ πόσον γλυκὺ τὸ ἀγαπᾶν καὶ διατηρεῖν ἐν τῇ καρδίᾳ πῦρ αἰείποτε φλογερὸν. Σὲ ἀγαπᾷ. Ἐννοεῖς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄνασκιρτᾷ ἡ καρδίκα μου!

ΦΑΟΥΣΤ.

Ὡ νύξ τοῦ ἔρωτος, καταγλαιζομένη ὑπὸ τῆς λάμψεως τοσοῦτων χρυσῶν ἀστέρων! Ὁ σιωπη-

λὸς οὐρανοῦ χύνει τὴν εὐτυχίαν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἅποια ἀπαράμιλλος ἡδονή! Ὅποιαι οὐράνιαι ἐκφράσεις: Σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω· διὰ σέ μόνον ζῶ καὶ μετὰ σοῦ θέλω ν' ἀποθάνω.

ΦΑΟΥΣΤ.

Μαργαρίτα!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

(ἀποσπωμένη τῆς ἀγκάλης του)

Ἄναχώρησον... ἀπομακρύνθητι.

ΦΑΟΥΣΤ.

Σκληρὰ, νὰ σὲ ἀποχωρισθῶ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Κλονίζομαι... οἴμοι!

ΦΑΟΥΣΤ.

Σκληρὰ!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (ικετεύουσα αὐτόν.)

Ἄφες με!...

ΦΑΟΥΣΤ.

Θέλεις νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς! φεῦ! δὲν βλέπεις τὴν λύπην μου! Μαργαρίτα, συντρίβεις τὴν καρδίαν μου.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἐάν με ἀγαπᾶς σ' ἐξορκίζω εἰς τὸν ἔρωτά
μας, εἰσάκουσον τὴν παράκλησίν μου, ἐγκατά-
λειψόν με. (πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ Φάουστ).

ΦΑΟΥΣΤ.

(Μετὰ στιγμὰς τινὰς σιωπῆς ἀνεγείρων αὐτὴν)

Θέλεις λοιπὸν νὰ σ' ἐγκαταλείψω; Φεῦ! ὁ-
ποία λύπη διαρρυγνύει τὴν καρδίαν μου! Θεία
ἄγνοτης! ἀγνὴ ἀθωότης! ἢ ἡ ἰσχύς κάμπτει
τὴν θέλησίν μου. Ὑπάγω ἄλλ' αὔριον!..

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ναι, αὔριον!... τὴν πρωτὴν!... Αὔριον!.. πάν-
τοτε.

ΦΑΟΥΣΤ.

Μίαν ἔτι λέξιν!.. Ἐπανάλαβέ μοι τὴν γλυ-
κεῖαν ἔκφρασιν ὅτι με ἀγαπᾶς!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

(ἔκφεύγουσα, τρέχει εἰς τὸ περίπτερον, ἴσταται
ἐπὶ τῆς εἰσόδου καὶ ἀποστέλλει ἀσπασμὸν εἰς
τὸν Φάουστ) Ὑγίαινε! (εἰσέρχεται)

ΦΑΟΥΣΤ.

Ὑγίαινε! (διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν τοῦ
κῆπου. Ὁ Μεφιστοφιλῆς τὸν σταματᾷ.)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Μεφιστοφιλῆς καὶ Φάουστ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Τί ἀνόητος!

ΦΑΟΥΣΤ.

Μᾶς ἤκουες;..

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Βλέπω τὴν ἀνάγκην, δόκτωρ, νὰ ἐπιστρέψῃς
εἰς τὸ σχολεῖον!..

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἄφες με...

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Μεῖνε ἐνταῦθα ν' ἀκούσῃς τί θὰ εἴπῃ εἰς
τοὺς ἀστέρας. Ἴδέ! ἀνοίγει ἡμέρα τὸ παράθυρον.
(Ἡ Μαργαρίτα ἀνοίγει τὸ παράθυρον τοῦ περι-
πτέρου καὶ κρατεῖ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν κεφα-
λὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν).

((62))

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ἡ Μαργαρίτα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Μὲ ἀγαπᾶ!.. τὸ στήθος μου πῶς καίει, πῶς
[κτυπᾶ!

Συρίζ' ἡ αὔρα, ψάλλουσιν ἠδέως τὰ πτηνά.

“Ὀλ' αἶ φωναὶ τῆς φύσεως μὲ λέγουσι μιᾶ
Φωνῇ, σὲ ἀγαπᾶ!...

Πόσον γλυκεῖα σήμερον εἰς τ' ὄμμα μου ἡ
[πλάσις!

Βίς ἔρωτος τὸ πνεῦμά μου βυθίζεται ἐκστάσεις.

Ἐξ ἠδονῆς καὶ ἔρωτος τὸ φύλλον ἄρα πάλλει;

Ἐν τῇ φωνῇ του τὸ πτηνὸν τὸν ἔρωτ' ἄρα ψάλλει;

Δῦριον!.. Σπεῦσον, φώτισον τὸν κόσμον ἡλιέ μου!

Ἐπάνελθε, ἐπάνελθε, ὦ μόνε θησαυρέ μου!...

ΦΛΟΥΣΤ.

(τρέχων εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀρπάζων τὴν χεῖρα
τῆς Μαργαρίτας) ὦ Μαργαρίτα!

((63))

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

“Δ!

(Μένει ἐπὶ τινα στιγμὴν συγκεχυμένη καὶ ἐγκαταλείπει τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Φάουστ. Ὁ Μεφιστοφιλῆς ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ ἐξέρχεται γελῶν σαρδόνιον.)

Καταπετάννυται ἡ αὐλαία.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Η ΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ μόνη.

(Πλησιάζει εις τὸ παράθυρον καὶ ἀκροάζεται.)

Ἐκεῖ δὲν εἶνε πλέον· μετ' αὐτῶν κ' ἐγὼ
Ἐγέλων ἄλλοι· ἤδη... εἶμαι δυστυχής!

ΦΩΝΑΙ νεανίδων ἔιδοθεν.

Ποῦ ὁ κρυψός σου τώρα
Καὶ ξένος ἐραστής;
Σὲ ἄφησε καὶ φεύγει
Εἰς μάτην τὸν ζητεῖς·
Εἰς μάτην· χά, χά, χά.

(αἱ νεανίδες ἀπομακρύνονται γελῶσαι)

(65)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἐκεῖ κρυμμένοι ἦσαν αἱ σκληραὶ, ἐκεῖ.
Ἵπῆρξε χρόνος, ὅτ' ἐγὼ δὲν εὕρισκον
Πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀσέμων γυναικῶν
Ἐκφράσεις καταλλήλους· ἤδη ἔλεος
Δι' ἐμαυτὴν ἢ τλήμων δὲν εὕρισκω, φεῦ!
Τὸ αἶσχος μὲ πιέζει, ἀλλ' ὁ ὕψιστος
Γνωρίζει ἂν ὑπῆρξα ποτὲ ἄτιμος·
Ἄν, δυστυχὴς καρδίᾳ μου, ἐξώκειλας
Αἰτία ἢ μεγάλη τρυφερότης σου.
(κάθηται πρὸ τῆς ἀνέμης τῆς καὶ νήθει).

Δὲν ἔρχεται ὄχι·

Εἰς μάτην τὸν κράζω

Εἰς μάτην στενάζω

Καὶ κλαίω πικρά.

Ποῦ εἶνε; ποῦ εἶνε;

Οὐδεὶς ἀπαντᾷ.

Ἄν ἤξευρε ποῖα

Ὀδύνη βαθεῖα

Μὲ τήκει, ὧ ἤθελε

Τέλος καμφοῦ

Κ' ἐλθῶν, εἰς τοὺς πόδας μου

Πάλιν ριφθῆ.

Πλὴν φεῦ! δὲν τὸν βλέπω!..

ὼς ὄναρ νυκτός

Ἄπέπτη, δὲν φαίνεται

Πλέον αὐτός...

(Ἀφίνει τὴν κεφαλὴν της νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους της, καὶ λύεται εἰς δάκρυα. Ἡ ἄτρακτος ἐκφεύγει τῶν χειρῶν της.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Μαργαρίτα καὶ Σίεβελ.

ΣΙΕΒΕΛ (πλησιάζων ἡρέμα.)

Μαργαρίτα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (ἐγείρουσα τὴν κεφαλὴν.)

Σίεβελ!

ΣΙΕΒΕΛ.

Κλαίεις;...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

ὦ Σίεβελ, σὺ μόνος δὲν εἶσαι πρὸς ἐμὲ σκληρός.

ΣΙΕΒΕΛ.

Εἶμαι εἰσέτι παιδίον, ἀλλ' ἔχω καρδίαν ἀνδρός. Θέλεις νὰ τὸν καταδιώξω; Ὅπουδήποτε καὶ ἂν ᾔηε, θὰ τὸν ἀνεύρω καὶ τὸν τιμωρήσω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Τίνα;

ΣΙΕΒΕΛ.

Τὸν ἄπιστον, τὸν ἀχάριστον, ὅστις σ' ἐγκατέλειψεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Πρὸς Θεοῦ, ὄχι!

ΣΙΕΒΕΛ.

Τί; τὸν ἀγαπᾶς εἰσέτι;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Πάντοτε!...

ΣΙΕΒΕΛ.

Καὶ ὅμως σ' ἐλησμόνησεν!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὅχι! . . . με ἀγαπᾶ, τὸ γνωρίζω! . . . Ἄν ἔχη κακοὺς διαλογισμοὺς, εὗτοι προέρχονται ἐκ τοῦ μοχθηροῦ ὅστις τὸν συνοδεύει. Κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου αἰσθάνομαι φεβρὰν ἀπέχθειαν. Φέρει ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἐντετυπωμένην τὴν σφραγίδα τοῦ μίσους. Ὅτε ἤκουον τὴν φωνὴν του, δὲν ἠδυνάμην πλέον ν' ἀνατείνω δέσπιν πρὸς τὸν ὑψιστον. Ὅτε μᾶς ἐπλησίαζε μοι ἐφάνετο ὅτι ἐπαύομεν τοῦ ν' ἀγαπώμεθα. — Ἐν μιᾷ τῶν στιγμῶν τούτων ὁ

Ἐρρῖκος μ' ἐγκατέλειψεν. — Ἦμην γονυκλι-
νης παρὰ τὴν κοιτίδα· τῷ ἔλεγον· Ἴδὲ τὸν ἄγ-
γελον, ὃν ὁ Θεὸς μᾶς ἐδώρησεν! Εἰσέρχεται ὁ
σύντροφός του καὶ τὸ παιδίον ἐξυπνᾷ μετὰ κραυ-
γῶν. Τότε ἀνεχώρησαν· ἐκεῖνος μὲν μετὰ θηριώ-
δους βλέμματος καὶ ὁ ἕτερος μετὰ καγχασμῶν.
Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἐπανῆλθεν. (*)
Ἄλλὰ σύγγνωθι, βεβαίως δὲν ὄφριλον νὰ λα-
λήσω εἰς σὲ περὶ αὐτοῦ! . .

ΣΙΒΒΕΛ.

Διατί; — Μὲ κρίνεις πολὺ κακῶς, Μαργα-
ρίτα. Χύσον εἰς τὴν ψυχὴν μου τὰς θλίψεις τῆς
ψυχῆς σου, ὁ μωρός μου ἔρως κατέπαυσεν· ἀλλ'
ἐκ τοῦ πυρός του μοι ἔμεινεν ἡ φιλικὴ τρυφε-
ρότης. — Φεῦ! Μὴ ἀμφιβάλλης ποσῶς περὶ τῆς
οιωπηλῆς ἀφοσιώσεώς μου! . . . Ἡ καρδία μου
ἔπιε σταγόνα πρὸς σταγόνα τὰ ἐκ τῶν ὀφθαλ-
μῶν σου ρεύσαντα δάκρυα.

(*) Πᾶσα αὕτη ἡ διήγησις ὡς καὶ ἡ ἀπάντησις
τοῦ Σιέβελ λείπει ἐκ τῆς ἰταλικῆς μεταφράσεως.
Ἡμεῖς χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν παρελάβο-
μεν αὐτὰς ἐκ τοῦ γαλλικοῦ πρωτοτύπου ὡς ἀναπο-
φεύκτους πρὸς κατάληψιν τῶν περαιτέρω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (θλίβουσα τὴν χεῖρα του.)

Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀνταμείψῃ. Εἰς τοσαύτας ἐκ-
τεθεῖσα προσβολὰς μοὶ εἶνε ἰκανὴ παραμυθία
τοῦ νὰ εἶρω χεῖρα μὴ ἀπωθοῦσαν τὴν ἰδικὴν
μου. — Ὑγίαινε, Σιέβελ! Ἐν τῇ πόλει μία μόνη
θύρα ἔμεινεν ἀνοικτὴ εἰς ἐμὲ, ἡ θύρα τοῦ ναοῦ
τοῦ Ὑψίστου. — Τρέχω πρὸς αὐτὸν ἵνα δεηθῶ
περὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ τέκνου μου.

ΣΙΒΒΕΛ.

Ὑγίαινε, Μαργαρίτα· (Ἡ Μαργαρίτα ἐξέρ-
χεται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'. (*)

Σιέβελ καὶ Μάρθα.

ΣΙΒΒΕΛ.

Ἄλλοίμονον, ἀκόμη τὸν ἀγαπᾷ!

(*) Ὁ Ἰταλὸς μεταφραστὴς ἴσως χάριν τῆς Μου-
σικῆς μετέθεσε τὰς σκηνὰς τῆς Πράξεως ταύτης, καὶ
ὡς τρίτην ἔχει τὴν εἰς τὸ Γαλλ. πρωτότυπον τελευ-
ταίαν. Ἡμεῖς ἐνομίσαμεν κατάλληλον νὰ φυλάξωμεν
τὴν τάξιν τοῦ πρωτοτύπου, ὡς φυσικωτέραν· ὥστε ὁ
παρακολουθῶν διὰ τῆς μεταφράσεώς μας ταύτης τὸν
Ἰταλὸν ἠθοποιὸν ἐν τῷ θεάτρῳ πρέπει νὰ ζητήσῃ τὴν
Γ'. σκηνὴν τοῦ Ἰταλ. μεταφραστοῦ εἰς τὸ τέλος τῆς
παρούσης Πράξεως.

ΜΑΡΘΑ (εισερχομένη δραμαία.)

Δόξα σοι ὁ Θεός. Σὺ ἐδῶ; καὶ ἡ Μαργαρίτα;
Ἢ ἀθλία! ὁ ἀδελφός της ἐπέστρεψεν.

ΣΙΒΒΕΛΑ

ὦ Θεέ! ὁ Βαλεντῖνος!

ΜΑΡΘΑ.

Τὸν εἶδον εἰσερχόμενον εἰς τὴν πόλιν μετὰ
τινων ἄλλων συστρατιωτῶν του. Ἠξεύρεις ὅτι
εἶνε ἰκανός νὰ θανατώσῃ τὴν ἀδελφήν του;

ΣΙΒΒΕΛΑ.

Λοιπὸν τί τὸ πρακτέον;..

ΜΑΡΘΑ.

Ἐὰν τῷ ἐφανέρωνες τὰ πάντα σὺ ὁ ἴδιος, ἀφ'
οὗ ἤθελε παρέλθει ἡ πρώτη ἐξαψις... Πρὸ πάν-
των σὲ παρακαλῶ μὴ τῷ λαλήσης περὶ ἐμοῦ...
Γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ εἰς οὐδὲν συνετέλεσα... Ἢ
μοῖρά μου μ' ἐφώτισε καὶ δὲν ἤκουσα τὸν ἄλλον
κύριος οἶδε ποῦ ἤθελον καταντήσῃ κ' ἐγὼ σή-
μερον!.. (φωναὶ ἐξωθεν) Τοὺς ἀκούεις;... Ἐγὼ
φεύγω!—Πρὸ πάντων, κύριε Σίββελ, μὴ τῷ λα-
λήσης περὶ ἐμοῦ· πρὸς Θεοῦ μὴν ἀναφέρῃς τὸ ὄ-
νομά μου. (ἐξέρχεται τρέχουσα)

ΣΙΒΒΕΛΑ.

Τί νὰ τῷ εἶπω;—Δὲν τολμῶ νὰ ὑπάγω πρὸς
συνάντησίν του. (ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Ἐν τῇ ὁδῷ· Δεξιᾷ ἡ οἰκία τῆς Μαργαρίτας—
Ἄριστερᾷ ἐκκλησία)

Βαλεντῖνος, Στρατιῶται καὶ ἔπειτα Σίββελ.

Χορός.

Τὰ ὄπλα ἀποθῶμεν...

Ἴδου ἐν τέλ' ἡμεῖς

Τὸ ἔδαφος πατῶμεν

Τῆς πατρικῆς μας γῆς.

Δὲν θὰ προσμένουν πλέον

Τὸ τέκνον τὸ γενναῖον

Μητέρες τρυφεραί.

Οὐδὲ τὸν ἀδελφόν των

Γλυκεῖαι ἀδελφαί.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (διακρίνας τὸν Σίββελ).

Ὅχι δὲν ἀπατῶμαι, εἶνε ὁ Σίββελ.

ΣΙΒΒΕΛΑ.

Ἄγαπητέ Βαλεντῖνε!..

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Ἐλθέ ταχέως! ἔλθέ εἰς τὰς ἀγκάλας μου
(τὸν ἐναγκαλίζεται) Καὶ ἡ Μαργαρίτα;

ΣΙΒΒΕΛ (συγκεχυμένος.)

Μετέβη νομίζω εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Βεβαίως ὅπως παρακαλέσῃ τὸν θεὸν ὑπὲρ ἐ-
μοῦ!.. Ἡ φιλότατη μου ἀδελφὴ μεθ' ὀπόση, προ-
σοχῆς θέλει μὲ ἀκούσει διηγούμενον ὅ,τι ἔπραξα
ἐν τῷ πολέμῳ.

Χορός.

Ὅπόσον εἶν' εὐχάριστον εἰς τὰς οἰκογενείας,
Τὰς ἐν πολέμῳ συμπλοκάς καὶ τὰς ἀνδραγαθίας
Νὰ διηγῆται φίλτατος πατὴρ μετ' ἀφελείας

Βίς τέκνα προσφιλῆ,

Καὶ τῆς χαρᾶς τὰ δάκρυα λαλῶν νὰ προκαλῆ!

Δόξα ἀθάνατος,

Προγονικῇ,

Ἐσο αἰώνια

Ἡμῖν πιστή.

Καὶ τοὺς παιᾶνας

Φέρε ἡμῶν,

Ὡ δόξα, μέχρι

Τῶν Οὐρανῶν.

Και νέον ἀναψε
Πῦρ ἀνδρίας,
Εἰς τὰς καρδίας
Τῶν νικητῶν.

Διὰ σέ, ὦ πατρίς μας γλυκεῖα,
Εἶν' εὐχάριστος πᾶσα θυσία.
Εἰς τῆς δόξης τὸ στάδιον οὐ
Διευθύνεις τὸ ξῖφος τ' ὄζυ,
ὦ πατρίς μας γλυκεῖα.
Δόξα ἀθάνατος
Προγονικῇ
Ἐσο αἰωνία
Ἡμῖν πιστή.

Εἰς τὰς γλυκείας ἡμῶν ἐστίας
Σπεύσωμεν ἤδη γοργῶ ποδὶ
Ὅπου φιλτάτης οἰκογενείας
Μᾶς περιμένει μετ' ἀγωνίας
Ἐρως συζύγου, τέκνων στοργή.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Βαλεντίνος καὶ Σιέβελ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Διατί, φίλτατε Σιέβελ, μ' ἐπαναβλέπεις μετὰ

τοσαύτης εκπλήξεως; Μ' ἐνόμιζες ἄρα νεκρόν; —
Εἶνε ἀληθές, ἡ μάχη ὑπῆρξε φονική· ἔπεσον πολ-
λοὶ, ἐν αἷς καὶ ὁ δυστυχῆς Βάγνερ.

ΣΙΒΕΛ.

Ὁ Βάγνερ!...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Εἰς τὴν πρώτην συμπλοκὴν, ὡς τὸ εἶχε προ-
εἶπη ὁ ἀποτρόπαιος ἐκεῖνος μάγος! — Τὸν ἐθάψα-
μεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ ἐγὼ ἔστησα
σταυρὸν ἐπὶ τοῦ τάφου του. Ὁ Θεὸς νὰ ἔχη
τὴν ψυχὴν του. Ἐγὼ, ὡς βλέπεις, εἶχον φυλα-
κτῆριον κατὰ τοῦ θανάτου· (ἐξάγει τοῦ κόλπου
του τὸ εἰκόνιον τῆς Μαργαρίτας.) Τὸ εἰκόνιον
τοῦτο μοὶ εἶχε δώσει ἡ Μαργαρίτα!... Ἀλλὰ
περὶ πάντων τούτων θέλομεν ὁμιλήσῃ οἴκαδε
κενοῦντες φυάλην παλαιοῦ οἴνου! (διευθύνεται
πρὸς τὸν οἶκον τῆς Μαργαρίτας.)

ΣΙΒΕΛ.

Ὅχι, μὴ εἰσελθε.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Διατί; Ἀποστρέφεις τὴν κεφαλὴν! Ἀποφεύ-
γεις τὰ βλέμματά του. — Σιέβελ, ἐξηγήθητι —
τὸ ἀπαιτῶ!

ΣΙΕΒΕΛ.

Καλά. Ἄλλ' ὄχι... δὲν δύναμαι.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Θεέ μου!... Συνέβη τι εἰς τὴν Μαργαρίταν;

ΣΙΕΒΕΛ.

Ἔσο ἐπιεικής, Βαλεντίνε. Συγχώρησον αὐτήν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Νά τὴν συγχωρήσω!.. Ὅχι! δὲν εἶνε ἀληθές.
(ὄρμᾳ πρὸς τὴν οἰκίαν)

ΣΙΕΒΕΛ (ζητῶν νὰ τὸν ἐμποδίση.)

Βαλεντίνε!..

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Ἄφες με. (εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν).

ΣΙΕΒΕΛ.

Δίκαιε Θεο! διαφύλαξον αὐτήν! (διευθύνεται
πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. — Εἶνε νύξ. — Ὁ Φάουστ καὶ
Μεφιστοφιλῆς ἔρχονται ἐκ τοῦ βάθους.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Φάουστ καὶ Μεφιστοφιλῆς φέρων
κιθάραν ὑπὸ τὸν μανδύαν.

ΦΑΟΥΣΤ.

Βλέψεις διὰ τῶν ὑαλωμάτων τὴν τρέμουσαν

λάμπιν τοῦ ἱεροῦ λαμπτήρος. — Βαθμηδὸν ἐξασθενεῖ καὶ φαίνεται διαχέων περισσότερο σκότος ἢ φῶς! — Τοιοῦτον σκότος ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ ψυχῇ μου!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Πόσον ἐγὼ εἶμαι φρονιμώτερός σου! Ἐν τῇ ἰδικῇ μου ὑπάρχει φῶς, ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι ἔχω καὶ ἐγὼ ψυχὴν· καὶ φρίσσω ἐξ ἡδονῆς ἀναλογιζόμενος τὴν μετὰ τὴν αὐριον ὥραιαν νύκτα τοῦ Βαλπουργίς.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἴδου ἡ οἰκία της. Ἐκεῖ κλαίει δι' ἐμέ, καὶ ἐν αὐτῇ με περιμένει ἡμέραν καὶ νύκτα!..

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Διατί τὴν ἐγκατέλειψας;

ΦΑΟΥΣΤ.

Διότι ἤθελον νὰ τὴν σώσω ἐκ τῆς ταρταρείου σου δυνάμεως.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Σκοτοδινιῶν νομίζεις ὅτι πετᾶς!

ΦΑΟΥΣΤ.

Φθάνουν αἱ ἀστειότητες. Ἐὰν πρέπη τις νὰ ὑποφέρῃ, οὗτος ὄφειλον νὰ ἦμαι ἐγὼ καὶ ὄχι αὐτή.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Είσερχόμεθα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς;

ΦΑΟΥΣΤ.

Ζητῶν νὰ διέλθω τὸ κατώφλιον διστάζω
λυποῦμαι κομίζων τὴν καταισχύνην καὶ δυστυ-
χίαν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Τί σκέψεις! Ταῦτα λοιπὸν φέρει ἐραστής μετὰ
τοσαύτης ἀνυπομονησίας περιμενόμενος; Ἄφες
με, δόκτωρ, νὰ σὲ ἀναγγείλω. Σοὶ ὑπόσχομαι
ὅτι θέλει σὲ ὑποδεχθῆ καλῶς. (ἀνοίγων τὸν μαν-
δύαν καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς κιθάρας)

1

Σὺ ποῦ κάμνεις πῶς κοιμᾶσαι,
Κατερίν' ἀγαπητή μου,
Δὲν ἀκούεις τὴν φωνή μου;
Νὰ στενάζω δὲν λυπᾶσαι;
Τί ἀκόμη ἀμφιβάλλεις
Πόσον κόρη σ' ἀγαπῶ;
Δὲν μ' ἀνοίγεις, ἂν δὲν βάλῃς
Δακτυλίδι νυμφικόν;

ΦΑΟΥΣΤ.

Σ' ἐξορκίζω εἰς τὴν Κόλασιν, σιώπα!..

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Καλά. Ἡθέλησα ν' ἀστερευθῶ. Ἄφες με, σὲ παρακαλῶ νὰ τελειώσω τὸ ἄσμά μου!

2

Κατερίνα μου ὦραία,
Διατί τόσο σκληρῆ
Κ' ἓνα φίλημα ἀρνεῖσαι
Ἵ τὸν πιστὸν σου ἐραστή;
Τί ἀκόμη ἀμφισβᾶλλεις,
Καὶ τὸ στόμα ἔχεις κλειστὸ
Εἰς τὸ φίλημα, ἂν δὲν βάλῃς
Δακτυλίδι νυμφικόν;
(ὁ Βαλεντῖνος ἐξέρχεται τῆς οἰκίας).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Βαλεντῖνος καὶ οἱ ῥηθέντες.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Τί ζητεῖτε ἐδῶ, Κύριοι;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Συγγνώμην, φίλε· ἀλλ' ὁ κῶμὸς μας, ἔσο βέβαιος, δὲν ἐγένετο διὰ σέ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Τὸ γνωρίζω· ἡ ἀδελφή μου τὸν ἤκουε καλλίτερον ἐμοῦ. (Ξιφουλκεῖ καὶ θραύει διὰ κτυπήματος τοῦ ξίφους τὴν κιθάραν τοῦ Μεφιστοφιλοῦς)

ΦΛΟΥΣΤ.

Ἡ ἀδελφή του!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ (πρὸς τὸν Βαλεντῖνον)

Ὅποια μυῖα σ' ἐκέντησεν; Τί! δὲ ἀγαπᾶς τὴν μουσικὴν;

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Ἔως ἐδῶ αἱ προσβολαί. Παρὰ τίνος τῶν δύο ὀφείλω νὰ ζητήσω λόγον τῆς δυστυχίας καὶ προσβολῆς μου; Τίνα τῶν δύο σας ὀφείλω νὰ θανατώσω; (Ὁ Φάουστ ἔλκει τὸ ξίφος του).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΑΗΣ.

Ἐπιθυμεῖτε σεῖς, δόκτωρ; λοιπὸν ἐμπρός!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Διπλασίασον, ὦ θεέ, ἐν ἐμοί, τὴν ἀλκὴν καὶ τὸ θάρρος. Εὐδόκησον νὰ πλύνω διὰ τοῦ αἵματος τοῦ τὴν ὕβριν μου.

ΦΛΟΥΣΤ (κατὰ μέρος).

Ἡ τρομερά του ὀργὴ νεκρόνει τὸ θάρρος μου. Ὅφείλω νὰ χύσω τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ, ὃν ἐξύβρισα;

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Τὸ ἀπειλητικὸν ἦθος καὶ ἡ τυφλὴ μανία τοῦ διεγείρει τὸν γέλωτά μου! ἡ ἰσχυρά μου χεὶρ θέλλει καταβάλλει τὴν θύελλαν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Καὶ σὲ, ἦτις ἐν τῷ πολέμῳ διεφύλαξας τὴν ζωὴν μου, δῶρον τῆς Μαργαρίτας, κατηραμένη εἰκῶν, δὲν σ' ἔχω πλέον ἀνάγκην· σὲ ἀπορρίπτω.
(Τὴν ρίπτει μακρὰν μετὰ περιφρονήσεως).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Μετ' ὀλίγον θέλεις μετανοήσει.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ (πρὸς τὸν Φάουστ.)

Προσοχή! . . . ὑπερασπίσθητι! . . .

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ (πρὸς τὸν Φάουστ.)

Στῆθι πλησίον μου, ἐφόρμησον, δόκτωρ· ἐγὼ ἀποκρούω . . .

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Ἄποκρουσον λοιπὸν αὐτήν . . . (πλήττει).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Κάλλιστα· ἐπίσης καὶ ὁ ἕτερος!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ! . . .

ΦΛΟΥΣΤ.

Ἄφες μας! ἀποχωρίζομαι ἀπὸ σοῦ! ὕπαγε,
φύγε.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ! . . . Ἄν ἔν μόνον βῆμα
ὀπισθοδρομήσης ἀπόλωλας!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Καὶ αὐτήν! . . .

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ἐφόρμησον λοιπόν! . . .

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Εἶνε διάβολος!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ναί!

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Ἡ χεὶρ μου αἰμωδιᾷ! (διατιτραίνεται) Ἄχ!...

ΦΛΟΥΤΣ.

Τί ἐπραξας, ἐπικατάραιτε! (ὁ Βαλεντῖνος πίπτει).

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ἴδου ὁ ἥρωας μας μακρὸς πλατὺς ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους· ἤδη ἄς φύγωμεν! (Σύρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸν
Φάουστ. Ἐρχονται ἡ Μάρθα καὶ χωρικοὶ φέ-
ροντες δᾶδας.)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Βαλεντίνος, Μάρθα καὶ Χωρικοί
ἔπειτα Σιέβελ καὶ Μαργαρίτα.

ΜΑΡΘΑ καὶ Χωρικοί.

Ἐδῶθεν, φίλοι μου, ἐδῶθεν κτυποῦνται εἰς
τὴν ὁδόν! Ἐκ τῶν δύο ἔπεσεν ὁ εἷς! ἰδέτε τον
εἶνε ἐξηπλωμένος ἐκεῖ. Ἀναπνέει εἰσέτι! φαίνεται
κινούμενος! . . . Ταχέως, πλησιάσατε! . . .
Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσωμεν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Σᾶς εὐχαριστῶ! μὴ λυπήσθε τόσον ὑπὲρ ἐμοῦ.
Εἶδον πολλάκις τὸν θάνατον κατὰ πρόσωπον καὶ
δὲν τὸν φοβοῦμαι!..
(Ἡ Μαργαρίτα φαίνεται εἰς τὸ βάθος στηριζομένη
ὑπὸ τοῦ Σιέβελ.)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Βαλεντίνε!.. Βαλεντίνε!
(Διασχίζει τὸ πλῆθος καὶ γονατίζει παρὰ τῷ
Βαλεντίνῳ)

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Μαργαρίτα! ἀδελφή μου!... (τὴν ἀπωθεῖ)
Ἄλλὰ τί ἐπιθυμεῖς; ἀπελθε!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Θεέ μου!..

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

Ἄποθνήσκω ὑπὲρ αὐτῆς... Μωρὸς ἀληθῶς νὰ
ἔλθω εἰς ῥῆξιν μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της!
Χορὸς (χαμηλῆ φωνῆ δεικνύων τὴν Μαργαρίταν)
Ἄποθνήτκει ὑπὲρ αὐτῆς! Ἄποθνήσκει πληγεῖς
ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ της.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Νέα ὁδύνη! ὦ τιμωρία!..

ΣΙΕΒΕΛ (πρὸς τὸν Βαλεντίνον)

Ἔσο ἐπιεικὴς· συγχώρησον αὐτήν.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ.

(στηριζόμενος ὑπὸ τῶν περικυκλούντων αὐτόν.)
Ἄκουσόν με, Μαργαρίτα. Ὅτι εἶνε προω-
ρισμένον νὰ γίνῃ, γίνεται ἐν ὠρισμένῳ χρόνῳ. Ὁ
θάνατος ἐπέρχεται ὁπόταν θέλει καὶ ἕκαστος
κατ' ἀνάγκην ὑπακούει εἰς τὰς θελήσεις τοῦ Ὑ-
ψίστου.—Σὺ ὠλίθησας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δια-
φθορᾶς, καὶ αἱ λευκαὶ σου χεῖρες δὲν θέλουσι
πλέειν ἐργασθῆ. Ὅπως ζήσης ἐν τῇ ἡδονῇ θέλεις
ἀπαρνηθῆ τὴν ἀρετὴν καὶ πάντα τὰ ἀνθρώπινα
καθήκοντα. Ἀκολούθησον τὴν ὁδὸν σου! Πλη-
σιάζει ὁ καιρὸς, καθ' ὃν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι θέ-

λουν ἀπορεύγει τὴν συνάντησίν σου καὶ ἡ κοινὴ περιφρόνησις θέλει σὲ συνοδεύει. Τολμᾶς εἰσέτι, δυστυχῆς γυνὴ, νὰ φέρῃς τὴν χρυσοῦν ἄλυσιν; (ἡ Μαργαρίτα ἀποσπᾷ τὴν ἄλυσιν, ἣν φέρει εἰς τὸν λαμόν, καὶ τὴν ρίπτει μακρὰν αὐτῆς) Ὑπαγε, ἄς σὲ περικαλύψῃ ἡ αἰσχύνῃ! ὁ ἔλεγχος ἄς παρακολουθῇ τὰ βήματά σου! Καὶ ἂν ὁ Θεὸς σὲ συγχωρήσῃ ἔσο κατηραμένη ἐπὶ τῆς γῆς!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄδελφέ μου!... ἀδελφέ μου!... ἀλλοίμονον!...

Χορὸς.

ὦ φρίκη! ὦ βλασφημία! Ἐν τῇ τελευταίᾳ σου ὥρᾳ, δυστυχῆ, σκέψθητι περὶ σοῦ αὐτοῦ. Συγχώρησον, ἐν θέλῃς, μίαν ἡμέραν νὰ ἀφθεοῦν αἱ ἁμαρτίαι σου.

ΒΑΛΒΕΝΤΙΝΟΣ.

Μαργαρίτα! Μαργαρίτα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄδελφέ μου!

ΒΑΛΒΕΝΤΙΝΟΣ.

Ἐσο ἐπικατάρατος!... θέλεις ἀποθάνει ἐπὶ ρυπαρᾶς καὶ ρακώδους κλίνης· ἐγὼ ἀποθνήσκω διὰ τῆς χειρὸς σου, πίπτω ὡς στρατιώτης! (Ἄ-

ποθνήσκει.—Τὸν μεταφέρουν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ Σίεβελ οὔρει τὴν Μαργαρίταν ἐκτὸς ἐαυτῆς).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Μαργαρίτα, ἔπειτα Μεφιστοφιλῆς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (γονυκλινῆς παρά τινι κλίνῃ).

Ἐπίτρεψον, Κύριε, τῇ ταπεινῇ σου δούλῃ νὰ κλίνῃ τὸ γόνυ ἐνώπιόν σου . . .

Μία Φωνὴ

Ὅχι . . . δὲν πρέπει νὰ δεηθῆς. Πνεύματα πονηρὰ, δράμετε, πληρώσατε αὐτὴν τρόμου!

Φωνὴ ἀοράτων Δαιμόνων.

Μαργαρίτα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Τίς μὲ καλεῖ;

Αἱ Φωναί.

Μαργαρίτα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Κλονίζομαι! . . . ἀποθνήσκω! Θεὲ ἀγαθὲ, θεὲ πολυεύσπλαγχνε! Ἐλεος! Ἠγγικεν ἄρα ἡ στιγμή τῆς τιμωρίας;

('Ανοίγει ὁ κίων καὶ φαίνεται ὁ Μεφιστοφιλῆς, ὄξισ κλίνας πρὸς τὸ οὐ; τῆς Μαργαρίτας ἐκφωνεῖ.)

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ἐνθυμεῖσαι τὰς εὐφροσύνας ἐκείνας ἡμέρας, ὅτε προφυλάττουσα τὴν εὐτυχίαν σου ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῶν ἀγγέλων ἤρχεσαι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου καὶ ἐξύμνεις τὴν δόξαν του; ὅτε ὑπετονθόριζες ἀγνήν τινα δέησιν διὰ δειλῆς φωνῆς καὶ ἔφερες συνηνωμένα ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὰ φιλήματα τῆς μητρὸς καὶ τοῦ θεοῦ; Παρῆλθεν ὁ ὥραϊος ἐκεῖνος καιρὸς! ἤδη εἰ ἐκλεκτοὶ ἀποστρέφουσι τὸ πρόσωπόν των ἐκ τῆς ὁδοῦ τῶν ἀνομιῶν σου, ὁ θεὸς σὲ κατηράσθη, καὶ ὁ δίκαιος δὲν σοὶ τείνει πλέον τὴν χεῖρα! Ἀκούεις τὰς τρομερὰς ἐκείνας κραυγὰς! εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Ἄδου. εἶνε οἱ αἰῶνιοὶ ἔλεγχοι καὶ ἡ αἰώνια ὀδύνη ἐν τῇ αἰωνίᾳ νυκτί.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Θεε! ὁποῖα φωνὴ μὲ καλεῖ ἐν τῷ σκότει; Θεε παντοδύναμε! ὁποῖον σκοτεινὸν κάλυμμα κατέρχεται ἐπ' ἐμοῦ! . . .

Ἕμνος ἐκκλησιαστικὸς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὄργάνου.

Ὅταν ἀνατεῖλῃ ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ὁ Σταυ-

ρὸς αὐτοῦ θέλει ἀναλάμψει ἐν τῷ Οὐρανῷ καὶ ὁ κόσμος καταρρεύσει . . . .

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Φεῦ!... τὸ ἄσμα τοῦτο εἶνε ἔτι τρομερώτερον.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ὅχι! ὁ Θεὸς δὲν ἔχει πλέον διὰ σὲ συγχώρησιν. Ὁ οὐρανὸς δὲν ἔχει πλέον διὰ σὲ αὐγὴν.

Ὁ θρησκευτικὸς Χορὸς.

Τί θὰ εἶπω τότε εἰς τὸν κύριόν μου; πρῶ θὰ εὖρω προστάτη; ὅτε καὶ αὐτὸς ὁ ἀθῶος θὰ τρέμει καὶ φοβεῖται;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἄ! τὸ ἄσμα τοῦτο μὲ πνίγει, μὲ καταθλίβει... Εὐρίσκομαι ἐντὸς πυρίνου κύκλου.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Χαίρετε, νύκτες τοῦ ἔρωτος, χαίρετε ἡδοναὶ καὶ ἡμέραι. Δὲν ὑπάρχει πλέον διὰ σὲ σωτηραί. Ἄπόλωλας! (γίνεται ἄφαντος.)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ καὶ ὁ Χορὸς.

Κύριε, μὴ ἀπορρίψης τὴν δέησιν τῆς δυστυχοῦς μου καρδίας. Καταβάτω ἐπ' αὐτῆς λάμψις τοῦ οὐρανοῦ φωτὸς σου.

Φωναὶ Δαιμόνων.

Μαργαρίτα, ἔσο κατηραμένη!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὅποια ἀπαισία λάμψις διασχίζει τὸ σκότος!
ὁ αἰθὴρ φλέγεται. Καταπίπτει, μὲ συντρίβει...

Ἔχω ἀνάγκην ἀέρος.

Φωναὶ Δαιμόνων.

Ἄπόλωλας!

(Ἡ Μαργαρίτα ἐκβάλλει κραυγὴν καὶ πίπτει
ἀναίσθητος ἐπὶ τῶν βαθμίδων.)

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

—
ΣΚΗΝΗ Α'. (*)

Φάουστ καὶ Μεφιστοφιλῆς.

ΦΑΟΥΣΤ.

Εἰς τὴν δυστυχίαν! ἀπηλπισμένη! ἐπὶ μακρὸν
ἐλευινή ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἤδη δεσμῶτις. Ἡ γλυ-
κεῖα ἐκείνη ὑπαρξίς, ἐρριμένη ὡς κακούργος εἰς
μίαν εἰρκτὴν καὶ μέλλουσα νὰ ὑποστῇ τρομε-
ρὰς βρασμούς! ἕως ἐδῶ! ἕως ἐδῶ! — Ἄπιστον,
μιαρὸν Πνεῦμα, καὶ σὺ οὐδὲν μοι ἐφανέρωσας.

(*) Ἡ σκηνὴ αὕτη δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς τὸ Γαλλ.
κείμενον, οὔτε εἰς τὴν Ἰταλικὴν μετάφρασιν. Παρε-
λάβομεν δ' αὐτὴν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου τοῦ Γερμανοῦ
ποιητοῦ, ὡς ἀναγκαιοτάτην πρὸς κατάληψιν τῶν πε-
ραιτέρω, καὶ συγκεφαλαιούσαν τὰ αἰσθήματα καὶ ἰ-
δέας τοῦ φιλοσόφου συγγραφέως. Ἐκτὸς τούτου ἂν
ποτε ἢ ἀτελὴς ἡμῶν μετάφρασις παρασταθῇ ἐπὶ σκη-
νῆς ὑπὸ Ἑλλήνων ἠθοποιῶν μὴ ἀμοιρῆ τῆς ἀ-
παιτουμένης δραματικῆς ἀναπτύξεως.

Μένε ἔδη ἐνταῦθα! Στρέφε ἀπειλητικῶς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοὺς σατανικοὺς ὀφθαλμοὺς σου! Μένε, καὶ ἐξύβριζόν με διὰ τῆς ἀνυποφόρου σου παρουσίας. Δεσμῶτις! Εἰς ἀνεπανόρθωτον καταστροφὴν! Ἔρμαιον τῶν πονηρῶν πνευμάτων καὶ τῆς ἀνηλεοῦς δικαιοσύνης τῶν ἀνθρώπων! Καὶ σὺ ἐν τούτοις γοητεύων με διὰ μυσαρῶν διασκεδάσεων μοὶ ἀπέκρυπτες τὰς ἀξάνουσας δυστυχίας της καὶ τὴν ἐγκατέλιπες εἰς τὴν ἀπώλειαν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συνδρομῆς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Δὲν εἶνε ἡ πρώτη.

ΦΑΟΥΣΤ.

Κύων! ἀποτρόπαιον θηρίον! Μετάβαλε αὐτόν, Ἄπειρος Σοφία εἰς τὴν προσφιλῆ του μορφὴν, ὅπως ἔρπη διὰ τῆς κοιλίας ἐπὶ τοῦ χώματος καὶ ἐγὼ τὸν καταπατήσω διὰ τῶν ποδῶν μου, τὸν ἀνίερον! Δὲν εἶνε ἡ πρώτη! ὦ ἀθλιότης! Ἐνῶ αἱ θλίψεις τῆς δυστυχοῦς αὐτῆς γυναικὸς κατασπαράττουσι τὴν καρδίαν μου σὺ ἀτάραχος καταγελάς τὴν εἰμαρμένην ἀπέιρων ἄλλων!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ἐτελείωσας;

ΦΑΟΥΣΤ.

Σῶσον αὐτὴν ἢ ἀλλοίμονον εἰς σέ! Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου θέλει πέσει τὸ τρομερώτερον ἀνάθεμα ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ λύσω τὰ δεσμὰ τοῦ ἐκδικητοῦ, οὔτε ν' ἀνοίξω τὰ κλειθρά του. Σῶσον αὐτὴν!—Ἀλλὰ τίς κατέστρεψεν αὐτήν; Ἐγὼ ἢ σὺ; (Ὁ Φάουστ ρίπτει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ βλοσυρὰ βλέμματα). Ζητεῖς τὸν κεραυνόν; Μέγα εὐτύχημα ὅτι δὲν ἐδόθη ταῖς ἀθλίαις ὑμῖν θνητοῖς. Συντρίβειν τὸν ἐν πλήρει ἀθωότητι προσπίπτοντα ὑμῖν, εἶνε ὁ τρόπος καθ' ὃν οἱ τύραννοι ἱκανοποιοῦνται ἐν ταῖς παραφοραῖς των.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ὅδηγησόν με εἰς αὐτὴν καὶ ἐγὼ τὴν ἐλευθερώσω.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Καὶ ὁ κίνδυνος εἰς ὃν ἐκτίθεσαι; Γνωρίζεις ὅτι μένει εἰσέτι ἐν τῇ πόλει τὸ αἷμα, ὅπερ ἔχυσαν αἱ κακοῦργοι σου χεῖρες; Ἐκδικητήρια πνεύματα περιστρέφονται ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ φονευθέντος, καὶ κατασκοπεύουν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ φονέως.

ΦΑΟΥΣΤ.

Αὐτὸ ἀκόμη ἔπρεπε ν' ἀκούσω; Τέρας θέλω νὰ μὲ ὀδηγήσῃς πρὸς αὐτήν καὶ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃς.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ἄφου τὸ θέλῃς σὲ ὀδηγῶ· ἀλλ' ἀκουσον τί δύναμαι νὰ πράξω· θέλω θαμβώσῃς τὰς αἰσθήσεις τοῦ δεσμοφύλακος καὶ οὐ ἐν τούτοις λάβε τὰς κλείδας καὶ ἐξάγαγον αὐτήν. Ἐγὼ θέλω παραφυλάττει ἔξωθεν.

ΦΑΟΥΣΤ.

Σπεύσωμεν.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΦΥΛΑΚΗ.

Ἡ Μαργαρίτα ὑπνώττουσα· Φάουστ καὶ Μεφιστοφιλής.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ἄνατέλλει ἡ ἡμέρα. Ἐστήθη τὸ ἰκρίωμα. Κατόπεισον τὴν Μαργαρίταν νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ, Ὁ δεσμοφύλαξ κοιμᾶται.—Ἴδου αἱ κλείδες.—

Πρέπει ἡ ἀνθρώπινός σου χεὶρ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἄφες με.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Μὴ χρονοτριβῆς· σπεῦσον.

(ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Μαργαρίτα καὶ Φάουστ.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἡ καρδία μου εἶνε πλήρης τρόμου! Ὅποια βάσανος! Ὡ πηγὴ αἰώνιων ἐλέγχων καὶ ὀδύνης. Ἴδου ἐκεῖνο τὸ θελκτικὸν πλάσμα, ἐρριμένον ἐν τῷ βάθει τῆς φυλακῆς ὡς ὁ ταπεινότερος τῶν κακούργων. Ἴσως ἡ ἀπελπισία ἀπεπλάνησε τὸ λογικὸν της. Ἡ ἀθλία, ἰδία, χεὶρ ἐφόνευσε τὸ τέκνον της. Μαργαρίτα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

(Ἐξυπνοῦσα) Ὅποια φωνὴ ἀντήχησεν εἰς τὴν καρδίαν μου! Εἰς τὴν φωνὴν του ἀνεσκίρτησεν ἡ καρδία μου! (ἐγειρεται)

ΦΑΟΥΣΤ.

Μαργαρίτα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἐν μέσῳ τῶν καγχασμῶν τῶν δαιμόνων, ἐξ
ᾧ περικυκλοῦμαι, ἀνεγνώρισα τὴν φωνὴν του!

ΦΑΟΥΣΤ.

Μαργαρίτα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἡ χεὶρ του, ἡ γλυκεῖά του χεὶρ με ἐλκίζει.
Εἶμαι ἐλευθέρα! Εἶνε ἐδῶ! τὸν ἀκούω, τὸν βλέπω!

ΦΑΟΥΣΤ.

Ναι, ναι εἶμαι ἐδῶ, ἐγώ, ὁ ἀγαπῶν σε. Δὲν
ἴσχυσαν ἐν τέλει αἱ προσπάθειαι τοῦ δαίμονος·
σὲ ἀνευρίσκω! σὲ σώζω· ἐλθέ, ἐλθέ, ἐπὶ τῆς
καρδίας μου!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ναι, εἶσαι ἐδῶ σὺ ὁ ἀγαπῶν με! τὰ δεσμά,
ὁ θάνατος αὐτὸς δὲν με φοβίζει πλέον· με ἐπα-
νεῦρες τέλος· θέλεις με διασώσει!... Εἶμαι ἐπὶ
τῆς καρδίας σου! Ἐλησμόνησα τὰς δυστυχίας,
τὰς θλίψεις καὶ βασάνους, τὰς ὕβρεις καὶ προσ-
βολάς.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἐλθέ, ἀκολούθησόν με! μὴ ἀργοπορῆς!
(Ζητεῖ νὰ τὴν παραλάβῃ).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (ἀποσπωμένη ἠδέως τῶν χειρῶν του)

Περίμενε . . . ἰδοὺ ἡ ὁδὸς ὅπου κατὰ πρῶ-
τον συνητηθήμεν καὶ ὅπου ἡ χεὶρ σου ἐτόλμησε
νὰ ἐγγίξῃ τὴν ἰδικήν μου! — *Θέλετε μοι ἐ-
πιτρέψῃ, ὦραία μου κυρία, νὰ σᾶς προσφέρω
τὸν βραχιονά μου ὅπως διέλθωμεν τὴν ὁδόν;*
— *Ἐγὼ, κύριε, δὲν εἶμαι κυρία, οὐδὲ ὦραία,
καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μὴ προσφέρῃ τις τὸν
βραχιονά του!*

ΦΑΟΥΣΤ.

Τί λέγει; Οἴμοι!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

(στηριζομένη ἐρωτικῶς ἐπὶ τῶν βραχιόνων
τοῦ Φάουστ).

Ἴδου ὁ κῆπος· ἰδοὺ τὰ ἄνθη

Ἐπερ ἐπλήρουν τὴν ἀτμοσφαῖραν
Μύρων, ὁπόταν πρὸς τὴν ἐσπέραν
Ἐδῶ μᾶς ἤνου ἔρωσ θερμός.

Ἐδῶ τὸ γλυκὺ τῶν πτηνῶν ἄσμα, ὅπερ κῦ-
ξανε τὴν μαγείαν τῶν ὀνείρων μας, ἐφαίνετο συγ-
χέον τὸν ὕμνον τοῦ ἔρωτος μετὰ τῶν θερμῶν
παλμῶν τῶν καρδιῶν μας.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ναί, ἀλλ' ἐλθέ . . . ἐλθέ, ὁ καιρὸς ἐπείγει·
φύγωμεν ταχέως ἐντεῦθεν. Μὴ βραδύνωμεν, τα-
χύνωμεν, ἡ αὐγὴ διαρωτίζει τὸν Οὐρανόν. Ἄ-
ντεϊλεν ἡ ἡμέρα. Τὸ ἰκρίωμα ἐστήθη. Φύγε,
ἐνόςω ὑπάρχει καιρὸς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ἐσήμανεν ἡ τελευταία μου ὥρα· δὲν δύναμαι
νὰ σὲ ἀκολουθήσω· ὀφείλω ν' ἀποθάνω μόνη.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἄ! ὄχι! τὸ φοβερόν πεπρωμένον δὲν πρέπει
νὰ ἐκπληρωθῆ. Ἐγὼ θέλω σὲ διασώσει ἐκ τῆς
ἀτίμου τιμωρίας. Τάχυνον, ὁ καιρὸς ἐπείγει.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Πρέπει ν' ἀποθάνω μόνη.

ΦΑΟΥΣΤ.

Δύνασαι εἰσέτι νὰ μὲ ἀκολουθήσης· ἐλθέ,
ἐλθέ!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὅχι (ἐπιστρέφει ὁ Μεφιστοφιλῆς.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Μεφιστοφιλῆς καὶ οἱ ῥηθέντες.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Σπεύσα·ε, σπεύσατε, ἄλλως ἀπολώλατε.
Ἐὰν εἰσέτι βραδύνετε ἐγὼ νίπτω τὰς χεῖρας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Ὁ δαίμων! ὁ δαίμων! Τὸν βλέπεις ἐκεῖ εἰς
τὴν σκιάν; Προσηλοῖ ἐφ' ἡμῶν τὸ πύρινον βλέμμα
του! Τί ζητεῖ παρ' ἡμῶν; — Ἀπόβαλέ τον τοῦ ἰ-
εροῦ τόπου.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Ἐγκατάλειψον τὰ τεῖχη ταῦτα. Πρὸ πολλοῦ
ἡ αὐγὴ διέλυσεν τὸ νυκτερινὸν σκότος. Δὲν ἀκού-
εις πῶς πλήττουν οἱ ἵπποι τὸ ἔδαφος διὰ τῶν
σιδηρῶν ὀνύχων των; (Ζητῶν νὰ σύρῃ τὸν Φά-
ουστ) Ἐλθέ, μὴ ἀργῆς· ἴσως μένει εἰσέτι καιρὸς
πρὸς σωτηρίαν της.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Θεέ μου, προστάτευσόν με! — Θεέ μου, ἐπικα-
λοῦμαι τὸ ἔλεός σου! (κλίουσα τὰ γόνατα
Ἄγγελοι ἄγνοι καὶ ἀκτινοβόλοι φέρετε τὴν
ψυχὴν μου εἰς τὸν κόλπον τοῦ θεοῦ! Δίκαιε Θεέ,
εἰς σὲ ἐγκαταλείπομαι.)

)(98)(

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἐλθέ, ἀκολούθησόν με, τὸ ἀπαιτῶ!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

* Ἄγγελοι ἄγνοι, ἄγγελοι ἀθάνατοι, κομίσατε τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν κόλπον τοῦ Θεοῦ!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Σπεῦσον! ἡ ὥρα σημαίνει.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Θεὲ δίκαιε, εἰς σὲ ἐγκαταλείπομαι.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἐλθέ, Μαργαρίτα, τὸ ἀπαιτῶ. Ἐλθέ!... ἡ ἡμέρα ἀνέτειλεν.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Σπεῦσον νὰ ἐγκαταλείψῃς τοὺς τόπους τούτους! Φύγε! ἡ ἡμέρα ἀνέτειλεν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

* Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραλάβετε τὴν ψυχὴν μου.

(κρότος ἔξωθεν)

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

* Ἀκουσον!

)(99)(

ΦΑΟΥΣΤ.

Μαργαρίτα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Διατί τὸ ἀπειλητικὸν αὐτὸ βλέμμα;

ΦΑΟΥΣΤ.

Μαργαρίτα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

Διατί αἱ αἱματοβαφεῖς αὐταὶ χεῖρες; (ἀπωθοῦσα αὐτὸν) Ὑπαγε! σὲ ἀποστρέφομαι.

ΦΑΟΥΣΤ.

Μαργαρίτα!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ.

* Δ! (πίπτει ἀκίνητος]

ΦΑΟΥΣΤ.

Ἄπέθανεν!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΙΛΗΣ.

Κολασμένη!

Φωναὶ ἄνωθεν.

Δελτυρωμένη!

(ἤχοι κωδῶνων καὶ ἀεμάτων τοῦ Πάσχα)

Χορὸς Ἀγγέλων.

Χριστὸς ἀνέστη! Ὁ Οὐρανὸς ἠνεώχθη καὶ ὁ
Θεὸς τὴν ἐσυγχώρησεν.

(Ἀνοίγουν τὰ τείχη τῆς φυλακῆς. Ἡ ψυχὴ τῆς
Μαργαρίτας ἀνέρχεται πρὸς τὸν Οὐρανόν. Ὁ
Φάουστ ἀπηλπισμένος τὴν παρακολουθεῖ διὰ
τῶν ὀφθαλμῶν· γονατίζει καὶ δέεται.—Ὁ Με-
φιστοφιλῆς πίπτει κατὰ γῆς ἀνατραπείς ὑπὸ τῆς
ἀστραπηβόλου ρομφαίας τοῦ Ἀρχαγγέλου)

Καταπετάννυται ἡ αὐλαία.

SISMANOGILIO
MEGAPRO